

๑

“แกจะปล่อยให้แม่นั้นอยู่กับพ่อแกแบบนี้แหละ”

รชยาถามไปยังคนที่ยังมีใจตัดอาหารตรงหน้าใส่ปากจนแก้มตู่ย แต่ถึงจะกินเก่งแค่ไหนก็ดูเหมือนจะไม่ส่งผลกับรูปร่างแม่แต่น้อย ทำให้มองเพื่อนซี้ที่รักได้แต่ทอดถอนใจกับตัวเอง

เนื่องจากมีบิดาเชื้อสายชาวจีน ทำให้หญิงสาวมีผิวขาวจัด ผมยาสีดำที่ได้รับการดูแลอย่างดีเหยียดตรงเงางามราวกับเส้นไหม เครื่องหน้าเหมาะเจาะจิ้มลิ้ม ดูสวยหวาน น่ารัก ยิ่งอยู่ในเครื่องแบบนักศึกษา เสื้อไซส์เล็กจนรัดตึงทรวดทรงชวนใจหาย กระโปรงทรงเอที่สูงเลยเข่าขึ้นไปหลายนิ้วไม่พอยังมีรอยแหวกเผยต้นขาขาวเนียน ตั้งแต่รู้จักกันมา ไม่มีเสียละที่รชยาจะเคยเห็นหนุ่มๆ คนไหนไม่มองตามหญิงสาวจนคอเคล็ด

ก็จนกว่าจะมีคนได้เห็นตัวตนแท้จริงนั้นแหละ เพราะสำหรับรชยาแล้ว ‘น้องมินท์’ หรือมินตราไม่ใช่นางฟ้าตัวน้อยๆ อย่างที่ใครเข้าใจ แต่เป็นนางมารน้อยมากกว่า

“ฉันไม่ได้เปิดโอกาส แต่ฉันตั้งใจให้สองคนนั้นตายใจต่างหาก”

“แกแน่ใจหรือว่าถ้าจับได้คาหนังคาเขาจริง พ่อแกจะยอมเลิกกับแม่นั้นอีกอย่างให้ฉันเดานะ คุณป้ายังไม่รู้เรื่องใช่ไหม” รชยาถาม ระยะเวลาที่

เพื่อนสาวมักจะระบายปัญหาในครอบครัวให้ฟังเสมอ หลังจากเริ่มระแคะระคายว่าผู้เป็นพ่อชุกเมียน้อยไว้

ถึงมินตราจะมีหนุ่มๆ เวะเวียนเข้ามาส่งขนมจีบไม่ขาด จนเหมือนเป็นคนผ่านเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มากมาย อะไรๆ ที่หนุ่มๆ สาวๆ ยุคใหม่ทำกันก็เห็นเป็นเรื่องปกติ แต่เอาเข้าจริงๆ มินตรากลับหัวโบราณกว่านั้น เธอสนุกกับการคบหาหนุ่มๆ ก็จริง แต่ไม่เคยคิดปล่อยตัวปล่อยใจกับใครง่าย ๆ และหากจะคบกันก็ต้องมีแค่เธอคนเดียว ถ้าจับได้ว่ามีคบซ้อนหรือแอบไปลักกินที่ไหน จับได้เมื่อไหร่องค์นางมารน้อยได้ประทับทรงแน่

“ฉันก็อยากบอก แต่ก็สงสารแม่”

ยิ่งพอพบทวนความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ ใช่ว่ามินตราจะไม่เห็นรอยร้าวระหว่างพ่อแม่เลย อดีตผู้เป็นพ่อแม้จะไม่ได้เป็นเจ้าของกิจการใดๆ แต่ก็มีตำแหน่งหน้าที่มั่นคงในบริษัทระดับแนวหน้า ส่วนอนาคตผู้เป็นแม่ก็เป็นทนายความทำงานด้านกฎหมายมาหลายปี ก็น่าจะพอการันตีได้ดีว่าเป็นผู้หญิงเก่งคนหนึ่ง แต่สุดท้าย ‘หน้าที่การงาน’ นี้กระมังที่ทำให้ชีวิตคู่ห่างเหินและจืดชืดลงเรื่อยๆ มินตราจึงไม่แปลกใจที่พ่อจะออกไปगेเร่ข้างนอก แถมคนเป็นเมียก็มัวแต่ทำงานจนไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย

แต่ถึงมินตรา กับพ่อจะสนิทกันแค่ไหน หรือห่างเหินกับแม่เพียงใด นั่นไม่ใช่เหตุผลที่มินตราจะแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นการกระทำของพ่อ จะว่าเพราะเธอเป็นผู้หญิงเลยค่อนข้างเห็นใจผู้หญิงด้วยกัน งานนี้มินตราเลยขอเลือกข้างแม่แทน

“แล้วแกพอรู้หรือยังว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ยังไม่รู้ แต่เป็นคนในทีมงานของพ่อแน่ ตอนนี้นั้นกำลังรอสายรายงานอยู่”

“นี่ขนาดมีสายเขียวหรือยายม้นท์” รัชยาไม่รู้จะขันหรือทิ้งดี ปกติเพื่อนสาวนิสัยขี้เบื้อ อวดทนกับอะไรได้ไม่นาน ไ้อ้จะให้มันนั่งวางแผนเป็นขั้นเป็นตอน แม่คุณโบกมือลาอย่างเดียว ยกเว้นก็แต่เรื่องไหนที่ตั้งใจจะทำให้ได้จริงๆ เธอเป็นต้องนั่งตั้งกับความพยายามของแม่คุณเสมอ

“แนสิ แก่คอยดูก็แล้วกัน ว่าแต่คืนนี้ไปเที่ยวไหม ฉันไม่อยากไปคนเดียว พี่กันต์บอกว่ามีผับเปิดใหม่ อยากชวนฉันไปด้วย”

“นายกันต์ธระไรนั่นนะเหรอ” รัชยาทบทวนครุ่นหนึ่งก็จำได้ทันทีเพราะรายนี้ประวัติไม่ค่อยดีนัก เธอเคยเตือนให้เพื่อนสาวเลิกคบหาหลายครั้ง หลังๆ พอไม่ได้ยินมินตราเอ่ยถึงอีก เธอก็นึกว่าเลิกติดต่อไปแล้ว “ฉันว่าแกอย่าเอาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับตานี้สักเลย ก็รู้ๆ ว่าหวังเคลมแก ไปทำตัวสนิทสนมแถมไปไหนมาไหนด้วย เดียวก็คิดว่าแกให้ทำ”

คำพูดตรงไปตรงมา หากเป็นคนอื่นมินตราคงชักสีหน้าใส่ แต่เพราะเป็นรัชยาหญิงสาวถึงเพียงพัยหน้ารับฟังแต่โดยดี

ขณะที่สองสาวยังพูดคุยกันต่อไป มินตราไม่รู้สึกละเลยว่ตนเองอยู่ภายใต้สายตาของใครบางคน สายตาที่มองประเมินพลเนื้อของเธอไม่ได้ปกปิดความสนใจ แต่พอประตูร้านเปิดออกโดยมีชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ผิวเข้มเดินเข้ามา ความสนใจของเขาจึงค่อยละไปจากเธอ

ภูริมองไปรอบร้านครุ่นหนึ่ง กระทั่งสบเข้ากับชายที่นั่งอยู่โต๊ะฝั่งขวามือ ฝ่ายนั้นยกมือขึ้นทักทายพอเป็นพิธี ขณะที่เขายิ้มกว้างรับพลางเดินตรงไปยังโต๊ะที่พี่ชายนั่งอยู่

“รอนานไหมครับพี่ภูมิ” ภูริยิ้มแย้มทักทายขณะนั่งลงเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เห็นว่าบนโต๊ะมีจานอาหารประเภทของกินเล่นสองอย่างซึ่งถูกกวาดเรียบ เหลือแค่ผักรองจาน กับเบียร์ที่เจ้าตัวดื่มไปเล็กน้อย ยิ่งพอเห็นสีหน้าอิดโรยแบบคนอดนอน ใต้ตาล้ำกับหวดเคราที่ไม่ได้โกน ทำให้คนเป็นน้องชายถามยิ้มๆ “นี่ได้หลับได้นอนบ้างหรือเปล่าครับ หรือถูกพิมพ์ประกายรบเจ้าเสียจนไม่มีเวลาพักผ่อน”

คำพูดสื่อความหมายไปถึงแม่มายสาวสวย ทำให้สีหน้าคนเป็นพี่ชายยิ่งดูหงุดหงิดเพิ่มขึ้น

“มะเหงกันี่ จะให้บอกก็ครั้งว่าฉันเลิกสนใจแม่นั้นไปนานแล้ว ที่มานี้ก็เพราะมาคุยเรื่องงาน”

“ก็เห็นๆ อยู่ว่าพิมไม่ได้หวังแค่จะเป็นหุ้นส่วน แต่ยังอยากเป็นอย่างอื่นด้วย ผมว่าเขาก็ไม่เลวนะ ทั้งสวย เก่ง แถมยังสาว ถึงเคยแต่งงานมาแล้วก็ได้ไม่ได้เสียหายอะไร ส่วนเรื่องในอดีตคนเรานั้นก็ผิดพลาดกันได้่น้า”

“ขึ้นแถวทูตอีกโดนเตะแน่”

แทนที่จะกลัวคำขู่ ภูริกลับหัวเราะชอบใจ ในบรรดาพี่น้องสี่คนโดยมีภูมิเป็นพี่ใหญ่ ภูมิตนุสนิทสนมกับภูริมากที่สุด เพราะหลังจากพ่อแม่เสียชีวิตกะทันหันตั้งแต่ภูมิตนุอายุยังไม่ถึงสิบแปด ชายหนุ่มก็ต้องหยุดเรียน ออกมาทำสวนผลไม้และอะไรซึ่งเป็นสมบัติที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ เด็กหนุ่มเพียงคนเดียวปากกัดตีนถีบ เลี้ยงดูน้องๆ สามคนโดยไม่เคยปรึกษาบ่น แม้จะมีญาติๆ ห่วงดีซอรับน้องๆ ไปเลี้ยงดู ภูมิตนุก็ยังตั้งมั่นเด็ดเดี่ยวที่จะเลี้ยงน้องด้วยตัวเอง ความยากลำบากยิ่งทำให้ภูริเกิดทศนุชาพี่ชายไม่ต่างกับพ่อ หลังผ่านพ้นเหตุการณ์ร้ายๆ มากมายจนวันนี้สี่พี่น้องมีชีวิตความเป็นอยู่และหน้าที่การงานมั่นคง... หากไม่นับนายตะวัน ภูมิก็ตกใจไม่มีอะไรให้ต้องห่วงอีกนอกจากเรื่องของตัวเอง

พิมประกายก็เ็นตัวเลือกที่ดีที่สุด แม่ในอดีตทั้งคู่เคยคบหากันมาก่อน ทว่าตอนนั้นก็เป็นแค่เด็กวัยรุ่น และหลังจากบิดามารดาของพวกเขาจากไป ทั้งภูมิกับพิมประกายก็เลิกรากันไปด้วย ภูมิลำบากหาหนทางหาเงินก็ตอนเธอแต่งงานกับเจ้าสัวใหญ่จนเป็นชาวเกียวกวาว ผ่านไปไม่ถึงสิบปี พ่อเจ้าสัวจากไปกะทันหัน พิมประกายก็ได้รับทรัพย์สินมากมาย ทั้งที่ดิน ตึกแถว เงินสด หุ่นในบริษัท และธุรกิจที่ทำอยู่ บวกกับความสวยความสาวด้วยแล้ว คงเรียกได้ว่าพิมประกายเป็นแม่ม่ายเนื้อทองที่ใครๆ ก็ปรารถนา พอทั้งคู่ได้กลับมาพบกันอีก พิมประกายจึงชักชวนพี่ชายเขาร่วมทำธุรกิจด้วยกัน และดูเหมือนเจ้าหล่อนจะพยายามกลับมาสานสัมพันธ์เก่าก่อนต่อ...ติดก็แต่ว่าภูมิตนุไม่แสดงทีท่าอะไรเลย

“แล้วนารีเป็นยังงัยบ้าง”

ภูมิตนุเปลี่ยนเรื่อง เพราะปล่อยให้ภูริเฝ้าถึงสถานะความเป็นโสดของเขาเมื่อไหร่ พินันต์ได้เลยว่าต้องยาวแน่นอน และเช่นเดิมเมื่อเขาถามถึงน้องสะใภ้ที่กำลังตั้งครรภ์ได้สี่เดือน คนเป็นน้องชายจะต้องยืมจนตาหยี และรอยยิ้ม

แบบนี้กระมังที่พอจะทำให้คนแยกเขากับภุริออก

ความเหมือนของทั้งคู่ไม่ได้หมายถึงหน้าตา ภุมมีมีใบหน้าเข้ม คิ้วหนา ตาดำคมล้อมรอบด้วยขนตาวางอน จมูกโด่งรับกับริมฝีปากบาง แต่เมื่อนำมาประกอบกันแล้วกลับได้ใบหน้าในระดับอื่นๆ ออกจะกระด้างและดูตึงเกินไปด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่ทำให้ภุมมีโดดเด่นคือความเยือกเย็นและอำนาจในแววตา ขณะที่ภุริมมีใบหน้าอ่อนเยาว์กว่า ยิ้มและหัวเราะง่าย ทว่าโครงร่างใหญ่โตล่ำสันของทั้งคู่ต่างหากที่เหมือนกันจนถ้าไม่เห็นใบหน้าก็จะมีคนจำสลับกันเสมอ

“ดีครับ แข็งแรงทั้งแม่ทั้งคู่ ว่าแต่ที่บ้านเป็นยังไปบ้าง ตะวันมันช่วยเหลืออะไรบ้างหรือเปล่า อันที่จริงแค่ลงมากรุงเทพฯ คราวนี้ พี่ให้ตะวันมาแทนก็ได้”

“ไม่ละ กลัวจะเป็นการปล่อยเสือเข้าป่า” พอพูดถึงน้องชายคนเล็ก ชายหนุ่มก็ทำท่าอ้อนใจทันที

“มันคงไม่ได้ชุดเรื่องเก่าๆ มาพูดให้พี่ลำบากใจอีกใช่ไหมครับ”

อาการไหวไหวของพี่ชายยิ่งทำให้ภุริมแน่ใจว่าเขาถูก หลังจากเขาตัดสินใจแต่งงานกับนรี พี่ชายก็ยกที่ดินในจังหวัดระยองส่วนหนึ่งให้ โดยบอกว่าเป็นที่ดินที่พ่อกับแม่ตั้งใจจะมอบให้อยู่แล้ว นอกจากนี้ก็ยังมีส่วนอื่นอีกก่อน บอกว่าเป็นของขวัญแต่งงานให้เขาไปทำทุน ภุริมได้รู้เรียนสูงอะไรนัก เพราะทำไร่นาช่วยพี่ชายมาตั้งแต่เด็ก เขาจึงตั้งใจทำสวนผลไม้และเลี้ยงสัตว์อย่างที่เคยทำต่อไป ไม่ต้องใหญ่โตมากมาย ขอแค่พอเลี้ยงตัวเองและลูกเมียได้ก็พอ แต่พอตะวันรู้เรื่องเขาก็โกรธปิ้งปังก่ล่าวหาว่าพี่ชายลำเอียง

‘อะไรกัน ทำไมพี่ดินได้แต่ผมไม่เห็นได้อะไรเลย’

‘ทำไมแจะไม่ได้ สองสามปีมานี้ ฉันให้เงินแกลงทุนเท่าไร แลแล้วจึงไปเท่าไร แะเคยนับครั้งไหม’

ภุมมีไม่ชอบพูดอะไรยืดเยื้อ แต่ย้ำตรงจุดถึงความล้มเหลวของน้องชายทำตะวันยังเสียหน้า

‘ผมก็บอกพี่แล้วไงว่าผมโดนโกง อีกอย่างเงินที่พี่ให้ผมก็แค่หยิบมือ ขอแต่ละครั้งก็ยากเย็นจนแทบลงไปก้มกราบ มันเทียบไม่ได้กับที่ดินไร่นาที่

ระยองเลยสักนิด ที่ตรงนั้นขายได้อย่างน้อยๆ ก็เป็นสิบๆ ล้าน นี่ยังไม่ลำเอียงอีกหรือ พี่คงตั้งใจขังผมไว้ในโรนัซโซ่ใหม่ อ้อ ใช้สิ ผมลืมนึกไปว่าพี่ดินเป็นน้องรัก ส่วนผมมันแค่กาฝาก'

เพราะแบบนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับน้องชายคนเล็กจึงย่ำแย่มาตลอด แต่ถ้าพูดจริงๆ เขาคิดว่าการที่ตะวันคอยแต่จะหาเรื่องเขาไม่ใช่แค่เพราะคิดไปเองว่าเขาเป็นน้องรักเท่านั้น แต่เพราะปัญหาการคางซังในอดีตมากกว่า

“เอาเถอะ แค่มั่นไม่ก่อปัญหาให้พี่เพิ่มแค่นั้นก็เดชะบุญแล้ว”

“ก็ไม่แน่” ภูมิพึมพำลงสายหน้า “แกจำบวเงินลูกสาวลุงเจตน์ได้ไหม”

“ทำไมหรือครับ” ภูรินึกภาพเด็กหญิงสองคนที่ซื้อบวเงินกับบวทองสองพี่น้องเป็นลูกสาวหัวหน้าคนงานในไร่ ผ่านไปหลายปีบ้านนี้คงเป็นสาวกันแล้ว...เดี๋ยวละ ภูริเบิกตาโต “อย่าบอกนะ ไอ้ตะวันมัน...”

“ก็นั่นแหละ” ภูมิสรุปง่ายๆ

“บวเงินอายุเท่าไรกันครับพี่ แล้วพี่ไม่เตือนมันบ้างหรือ”

“สับแปดแล้ว จันเตือนมันจนปากจะฉีกถึงหู แต่ก็นะ ทางผู้หญิงเองก็ดูจะรู้เห็นเป็นใจ”

ภูริฟังแล้วก็สายหน้า “ผมว่าพี่ส่งมันมาให้ผมเถอะ เดี่ยวผมช่วยดัดสันดานมันเอง”

“ดัดมากเดี๋ยวมันก็หัก” ภูมิเตือน แต่คนเป็นน้องกลับยิ้มเย็น

“อย่างตะวันมันเป็นแค่ไม้เลื้อย จับดัดยังไงมันก็ไม่หักหรือครับ ทุกวันนี้มันรู้แกวหมดแล้วว่าพี่ไม่กล้าทำอะไรมัน ดูอย่างคราวนารีนั่นปะไร พอเกิดเรื่องพี่ก็ยังมีแกใจปกป้องมัน”

พอกล่าวถึงชนวนเหตุที่ทำให้ภูริกับตะวันกินแหนงแคลงใจกันมาหลายปี ความเจ็บชอนอึดอัดก็แทรกเข้ามาระหว่างสองพี่น้องทันที ภูมิจึงต้องโบกมือให้จบเรื่องเพียงเท่านี้

“เรื่องตะวันช่างมันเถอะ แล้วแกละ จะกลับระยองเมื่อไหร่”

“คงเย็นนี้แหละครับ จริงๆ ก็อยากอยู่ต่อสักวัน แต่เป็นห่วงนาริ รายนั้นอยู่เฉยๆ ไม่เป็น นี่ขนาดผมไม่อยู่ คนงานยังโทร มาฟ้องว่าซบถไป

ส่งผลไม้ในเมืองหน้าตาเฉย ห้ามยุ่งงกไม่ฟัง”

“เลือดชาวไร่ในตัวนารีก็แรงพอๆ กับพวกเรานี้แหละ เสียแต่เขากำพรัว ไม่มีสมบัติอะไรที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ พอมีอะไรเป็นของตัวเอง เลยตั้งใจรักษาดูแลอย่างดี ผู้หญิงชั้นชั้นแข็งแบบนี้ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ ดีกว่าแม่พวกผู้หญิงที่นาย ตะวันพามา ทำอะไรไม่เป็นสักอย่างนอกจากนั่งสวยไปวันๆ”

“โห นี่ถ้าน้องสะใภ้พี่มาได้ยินคงตัวลอย ผมถามจริงๆ นะ พี่ไม่คิดเรื่อง แต่งงานจริงๆ หรือ ปีนี้ก็สามสิบแปดเข้าไปแล้ว แก้วอยู่แบบนี้ไม่เหงาบ้าง หรือครับ”

พวกเค้าเรื่องเดิม ภูมิก็อดที่จะกลอกตาไม่ได้ ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากมี แต่งงานที่ทำทุกวันนั้นก็แทบไม่มีเวลาไปเลสาวที่ไหน และเขาไม่อยากแต่งงาน เพียงเพราะ ‘ถึงเวลาต้องแต่งงาน’ เท่านั้น หากเขาจะแต่ง เขาจะแต่งกับคนที่ เขารักและพร้อมจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขาจริงๆ ไม่ใช่ผู้หญิงที่คว้ามามีแม่พันธุ์เฉยๆ

เสียงขยับเก้าอี้ดังมาจากโต๊ะสองสาวนักศึกษาทำให้ภูมิอดที่จะมองตาม แม่สาวผิวขาวผมหอมยวนนั้นไม่ได้ เจ้าหล่อนก้มลงหยิบกระเป๋าชิ้นสะพายไหล่ จังหวะที่ก้มลง รอยแยกระหว่างกระดุมของเสื้อตัวน้อยรูปรูปเผยให้สองพี่น้อง เห็นเนินอกอวบอ้อมขาวพองกับขอบบราเซียร์ลูกไม้สีชมพู

พอได้ยินเสียงสุดลมหายใจลึกของพี่ชาย ภูมิก็อดที่จะยืมออกมาไม่ได้

“แหม ไม่ยกู้พี่ชอบแบบนี้ด้วย”

ภูมิไหวไหวไม่สนใจคำแซว แถมตอบกลับอย่างไม่มีหระ

“ก็ของฟรี มีให้ดูทำไมจะไม่ดู”

‘สายขาว’ ของมินตรารายงานว่า

‘อาทิตย์หน้าคุณรุจจะลงไปภูเก็ตคะ ป้าแน่ใจว่าต้องนัดเจอกันทางไหนแน่นอน’

สายขาวหรือก็คือป้าแจ่มจรัส พนักงานทำความสะอาดในบริษัท อติรุจรายงาน หลังจากได้เห็นมินตราเข้าๆ ออกๆ บริษัทบ่อยๆ ทั้งคู่จึงเริ่ม

สานสัมพันธ์กันอย่างลับๆ ยิ่งพอมินตราแยมว่ากลุ้มอกกลุ้มใจเรื่องพ่อ คุณแม่บ้านก็ตาโตรีบอสาสืบข่าวให้โดยไม่ต้องร้องขอ

‘ป้าแนใจนะคะ’

‘แนใจสิจ๊ะ นี่ป้าแอบได้ยินคุณรุจสั่งให้เลขาฯ จองตัวไปสองที่นั่น ทั้งๆ ที่ตอนแรกบอกว่าจะไปคนเดียว’

ได้ยินคำยืนยันแบบนั้นอารมณ์มินตราก็เดือดขึ้นมาทันที อันที่จริงการจะหาตัวผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แค่อัดโทรศัพท์ของพ่อ ซักถามคนที่บริษัท หลุมดำแห่งความลับก็จะถูกเปิดเผย แต่...ไม่ แบบนั้นมันง่ายไป ไม่สะใจ อีกอย่างเธอไม่อยากจิกหน้าพ่อต่อหน้าคนอื่นๆ ดังนั้น เริ่มต้นเธอคิดว่าควรใช้ไม้อ่อนก่อน แต่ถ้าพ่อไม่ยอมง่ายๆ ก็ค่อยจัดการขั้นเด็ดขาด

หลังจากเฝ้ารออย่างอดทน ในที่สุดวันที่รอคอยก็มาถึง เมื่อพ่อบอกว่าทางบริษัทส่งไปประชุมที่ภูเก็ตสามวันสองคืน มินตราก็แส้งไม่สนใจอะไรมากกว่าของฝาก ก่อนตบท้ายด้วยการบอกว่าหากกลับเธอจะไปรับที่สนามบิน และ...ปึงปอง! พ่อปฏิเสธเป็นพัลวันว่าไม่เป็นไร จะนั่งแท็กซี่กลับเอง ทำให้มินตราตีหน้าเศร้าแล้วตัดใจไปในที่สุด...ชะเมื่อไหร่ล่ะ!

อนงค์อรกระแคะระคายว่าลูกสาววางแผนอะไรอยู่ จึงได้แต่เตือนว่า

“ไม่ว่ามันตั้งใจจะทำอะไร คิดให้รอบคอบให้ดีก่อนทำ ไม่งั้นมันหนักนั้นแหละจะเสียใจ ปัญหาบางอย่างมันหนักก็หนักเกินกว่าที่จะเข้าใจ”

“แม่คะ มันหนักโตแล้ว เป็นผู้ใหญ่แล้ว”

อนงค์อรเงยไปครู่หนึ่ง สีหน้าสงบเยือกเย็น จากนั้นจึงพยักหน้ารับช้าๆ “งั้นก็ตามใจ ถ้ามันหนักมันใจว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว แม่ก็จะไม่ห้าม แต่เมื่อเจอปัญหา แม่หวังว่ามันก็จะแก้ปัญหาแบบที่ผู้ใหญ่ทำ ไม่ประชดประชันแบบเด็กๆ”

แม่นั้นแหละไม่เข้าใจอะไรเลย! นอกจากไม่เข้าใจ แม่ควรขอบคุณเธอด้วยซ้ำที่ช่วยจับตัวนั่งมาร่ำไห้ ทั้งๆ ที่แม่เป็นเมีย ควรรู้จักพ่อดีที่สุดว่าแอบไปซุกไปซ่อนอะไรไว้หรือเปล่า แต่นี่กลับไม่สนใจอะไรเลย

เมื่อยังเชื่อมั่นเช่นนั้นมินตราจึงจัดแจงโทรศัพท์ไปสอบถามพนักงานที่

บริษัทของบิดาถึงกำหนดการเที่ยวบินจากภูเก็ตที่จะมาถึง และเมื่อถึงเวลาหญิงสาวก็จัดการนัดแนะกับรชยาเพื่อไปตัดกรอ

“แกเอาจริงหรือ” รชยาถามเป็นครั้งที่ร้อยแล้วกระมัง ขณะที่เพื่อนสาวชะเง้อชะเง้อผู้โดยสารขาออก “ฉันว่าแกเสียเที่ยวแล้ว ขนาดฉันกับม้าตั้งใจจะมารับอาเฮีย นัดกันไว้เสียดิบดียังหากันไม่เจอ”

“เรื่องอะไรฉันจะไปยืนมองหาให้ไ้”

พอผู้โดยสารเริ่มทยอยออกมา หญิงสาวก็จัดการกดเบอร์โทรศัพท์ที่ครูหนึ่งปลายสายก็กดรับ พอได้ยินเสียงอดิรุจ มินตรารีบปรับน้ำเสียงให้ว่าเริงแจ่มใส

“พ่อชา เซอร์ไพรส์! มาถึงหรือยังคะ”

“มันท์หรือลูก” สุ่มเสียงของอดิรุจค่อนข้างแปลกใจ “ถึงแล้วจะ เฟ้งถึงสนามบินเมื่อครู เอาไว้เจอกันที่บ้านนะลูก พ่อมีของฝากมาให้เยอะเยอะเชียรว”

“จริงหรือคะ ฉันให้มันท์ไปรับไหมคะ”

“อย่าเลย เดี่ยวพ่อเรียกแท็กซี่กลับเอง แค่นี้ะลูก”

“ไม่ลำบากเลยค้า” หญิงสาวเน้นเสียงสุดแสนจะจริงใจ “พอดีมันท์ผ่านมาแถวนี้ อีกสิบนาทีเจอกันนะคะพ่อชา”

“มันท์ มันท์!” อดิรุจรีบเรียกลูกสาว “ไม่ต้องหรอกลูก คือ เออ พ่อมากับน้องที่บริษัท มากันหลายคน ยังไงก็นั่งรถกลับพร้อมกันไม่ได้ พ่อเป็นหัวหน้ายังงี้ก็ต้องแวะไปส่งลูกน้องก่อน”

“เหอะคะ” มินตราทำเสียงเศร้าทันที จึงมั่งว่าแยจ้ง จากนั้นก็แสรังทำเสียงออดอ้อนจนละเส้นไหลต่อว่า “พี่กันต์ชา คุณพ่อบอกไม่ต้องไปรับแล้วละคะ งั้นเราไปเที่ยวกันตอนะคะ แหม อย่าสิคะคนบ้า มือไม้ยังไม่สุข น่าตีนักเชียรว”

ขณะที่รชยาทำหน้าที่หลอนขึ้นเรื่อยๆ พลังนึกสงสัยว่าถ้าแม่นี้เรียนสถาปัตย์ทำจะรุ่งเน่ๆ

“มันท์ นั่นหนูอยู่กับใคร” พอเสียงของพ่อเปลี่ยนไป มินตราก็รีบตีหน้าซื่อแม้อยู่ต่อหน้าก็ตาม

“อ้อ พี่กันตังใจคะ รุ่นพี่ที่มหา’ลัย แต่พ่อคงไม่รู้จักรอกัน ถ้าพ่อไม่ให้ไปรับ ก็ไว้เจอกันที่บ้านนะคะ แต่มีน้ที่คงกลับดึกหน่อย”

“เดี๋ยว! ขึ้น...มีน้ที่มารับพ่อก็ได้” อติรุจกล่าวอย่างจำใจ ก่อนจะเสริมอีกว่า “แต่มีพี่อีกคนที่ต้องไปส่งด้วยนะ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ”

หลังจากแจ้งจุดนัดพบกันเรียบร้อยแล้ว มินตราก็หันมาเร่งเพื่อนอื่นๆ ถึงต่อนั้รชยาแทบอยากยกมือขึ้นไหว้ท่วมหัว

“สาธุ บาปกรรมแท้ๆ”

“พูดมากน่า รีบๆ ไปเลยนะ ฉันอยากเห็นหน้าแม่ฉันจะแย่แล้ว”

อติรุจยืนรอด้วยความกระวนกระวายใจ พอเห็นลูกสาวเดินเข้ามากับรชยาที่ยกมือขึ้นไหว้พร้อมยิ้มผิ่ดๆ อติรุจก็รู้ทันทีว่างานนี้โดนลูกสาวเล่นเข้าให้แล้ว

“ไหนล่ะรุ่นพี่ของมีน้ที่” ถามพลางจ้องลูกสาวอย่างเอาเรื่อง แต่นอกจากไม่สะทกสะท้าน ยังตีหน้าซื่อแถมตอบคล่องปร้อ

“กลับไปแล้วค่ะ แล้วพ่อละคะ เห็นว่ามีคนมาด้วยหลายคน หายไปไหนหมด”

สีหน้าของผู้เป็นพ่อเผือดไปเล็กน้อย แต่เพราะยังโกรธอยู่เลยไม่อยากเสียเวลาต่อล้อต่อเถียง

“งั้นก็กลับกันเถอะ แต่เดี๋ยวพ่อต้องแวะไปส่งพี่เขาก่อน”

มินตรามองหญิงสาวเพียงคนเดียวที่ยืนอยู่ข้างๆ อติรุจ ดูแล้วอายุน่าจะสักยี่สิบห้า หน้าตาทั้งนั้นๆ แต่เพราะเครื่องสำอางทำให้รูปหน้าพื้อนๆ ถูกขับจนโดดเด่น แต่จากสีหน้าบูดบึ้งเวลานี้ ดูท่าการปรากฏตัวของเธอจะทำให้เจ้าหล่อนไม่สบายอารมณ์นัก

“ไม่เป็นไรคะ พี่จุจกลับพร้อมลูกเถอะ โฉมนี้แก็กซี้กลับเองได้” ถึงพูดแบบนั้น แต่หญิงสาวก็ได้ปิดน้ำเสียงน้อยก่น้อยใจ

“คุณป้าอย่าเกรงใจเลยคะ” มินตราเอ่ยเสียงใส “ไปด้วยกันไม่ได้ลำบาก

เสียหน่อย คนกันเอง พ่อมันทีใจดี อย่าว่าแต่ค่าเทอมเลยละ อย่างอื่นก็จ่ายได้”

เท่านั้นล่าคอขาวๆ ของคนเป็น ‘ป้า’ เขี่ยดแข็งทันที

“พี่ชื่อโฉมฉายละ น้องมันท์เรียกพี่โฉมก็ได้ ไม่ต้องเรียกคุณป้าหรอก
ละ พี่ยังไม่แก่เท่าคุณแม่หนู”

“ตายจริง รู้จักชื่อมันท์ด้วย” มินตราทำหน้าแปลกใจ ก่อนยกมือขึ้น
กราบขออภัยราวกับนางงามสามสิบสามเวที “มันท์ต้องกราบขอโทษพี่โฉม
จริงๆ นะคะ” คำพูดเธอแสนหวาน แต่สายตาที่มึนแวม “มันท์คงดูผิดไปเอง
จริงๆ พี่โฉมทั้งสวยทั้งสาว แต่คงเพราะสองสามวันมานี้หักโหมทำงาน
ทั้งกลางวันกลางคืน หน้าถึงได้หมองคล้ำเหมือนโดนของเข้า”

“เอ๊ะ นี่เธอ!”

ในที่สุดก็มีคนปริ๊ดแตกจนได้ ซึ่งมินตรารอคอยอยู่แล้ว จะได้ไม่ต้อง
แสร้งเล่นละคร ในเมื่อรู้แก่ใจกันดี แต่โฉมฉายไม่โง่ หล่อนจะสู้ซึ่งๆ หน้าไป
ทำไมในเมื่อมีคนสนับสนุนหล่อนอยู่แล้ว

“พี่จุฑาลี ลูกสาวของพี่จุลเสียมารยาทกับโฉมแบบนี้ สงสัยแม่คงไม่เคย
สั่งเคยสอน”

“แม่ฉันสั่งสอนดีเยะ” เสียงแจ้วๆ ดังตอบกลับทันที “สอนดีมากด้วย
ตัวอย่างเช่น อย่าคิดชั่วร้ายกับผัวชาวบ้าน!”

“น้องเด็กนี่!”

“ก็คงดีกว่าเปรตชอบปีนต้นไม้จ๋วละเยะ!”

มินตราเซิดอกขึ้นสู้ ทำให้อติรุจเห็นท่าไม่ดีเพราะเสียงถกเถียงเริ่มดัง
จนคนเข้าออกต่างหันมองมา เขารีบเข้าไปขวางหญิงสาวทั้งสองที่ยังจ้องตากัน
เหมือนอยากกินเลือดกินเนื้อ ส่วนรชยาได้แต่ยืนงอจะง่ามไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“พอๆ มันท์กลับบ้านเดี๋ยวนี้ นี่คือคำสั่ง!”

“มันท์ไม่กลับ! จะกลับก็ต่อเมื่อพอกลับกับมันท์เท่านั้น!”

“มันท์ พ่อขอละ กลับไปซะ เอาไว้คุยกันที่บ้าน” อติรุจชักเริ่มจนปัญญา
เพราะรู้ฤทธิ์ลูกสาวดี แต่ยิ่งเขาแสดงท่าทางปกป้องโฉมฉายมากเท่าไร ก็ยิ่ง
เหมือนเอาน้ำมันราดลงกองไฟที่ชื่อมินตราดีๆ นี่เอง

“พ่อทำแบบนี้กับมันท์กับแม่ได้ยังไง ถ้าแม่รู้ แม่จะเสียใจแค่ไหนพ่อคิดบ้างไหม” ยิ่งพูดดวงตาหญิงสาวก็ยิ่งร้อนผ่าว เธอเสียใจและผิดหวังจริงๆ ไม่ใช่ผิดหวังแค่การที่พ่อนอกใจแม่ แต่รสนิยมนเลือกผู้หญิงของพ่อช่างต่ำลึนดี

“ตอนนี้มันท์ชักพูดไม่รู้เรื่องแล้ว กลับไปซะ”

“ได้ พ่อไล่มันท์ให้ไหม มันท์จะไปฟ้องแม่ มันท์จะเล่าให้แม่ฟังทั้งหมด” หญิงสาวเริ่มสะอื้นจริงๆ

พอเห็นว่าฝ่ายลูกสาวจัดการพ่อเสียอยู่หมด หัวใจโคมฉายก็ยิ่งร้อนรุ่ม ผู้ชายนะผู้ชาย ปากบอกว่ารักๆ สัญญาสัญญาได้ทุกอย่าง แต่สุดท้ายก็เลือกลูกเมียอยู่ดี เห็นเธอเป็นแค่ของเล่นไว้รองรับอารมณ์ ไม่มีทางเสียหอก เรื่องแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นกับคนอย่างน้องโคมฉายเด็ดขาด!

“ถ้าพี่จะกลับก็กลับไปเถอะคะ เชิญกลับไปหาลูกเมียพี่ จากนั้นไปโคมจะไม่มาทวงใจพี่อีก”

“โธ่ โคม” อติรุจเรียกหญิงสาวที่ลากกระเป๋าแล้วกระแทกเท้าหนีไป สุดท้ายเขาก็หันกลับมาพูดกับลูกอย่างโกรธๆ “มันท์กลับบ้านไปซะ เรื่องนี้เราจะคุยกันทีหลัง”

“พ่อ! นั่นพ่อจะไปไหน พ่อทิ้งมันท์แบบนี้ได้ยังไง มันท์ไม่ยอม!”

มินตราคิดไม่ถึงจริงๆ เมื่อเห็นผู้เป็นพ่อรีบเดินตามหญิงสาวอีกคนไป พอไปถึงตัวก็รีบคว้าข้อมืออีกฝ่ายไว้ แม้จะถูกสะบัดทิ้งถึงสองครั้งสองคราก็ยังไม่ยอมแพ้ อติรุจโอบไหล่ปลอบโยนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเรียกแท็กซี่แล้วหาลับไปพร้อมกัน เป็นภาพบาดตาบาดใจจนมินตราน้ำตาปรึ่ม

“มันท์ แก่ไม่เป็นไรนะ” รชยาตะไหล่เพื่อนสาวด้วยความเป็นห่วง เมื่อบัดนี้น้ำตาไหลนองสองแก้มเพื่อนโดยไม่มีการเสแสร้งอีก แต่เพียงครู่หนึ่งคนอย่างมินตราที่สลดความโศกเศร้าทั้ง ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาอย่างรวดเร็ว

เกลียด เกลียด เกลียด! มินตรากรีดร้องอยู่ในใจ เกลียดพวกผู้ชาย มักมากหลายใจ ไร้ความซื่อสัตย์

“ฉันไม่เป็นไร แค่นี้ไม่ตายหรอก หรือถ้าจะมีใครตาย คนคนนั้นก็ไม่มีวันเป็นฉัน!”

๒

รชยายังคงอ่านหนังสือจนตีกตื้น แต่ก็คอยมองไปที่เตียงเป็นระยะ เพราะเธอไม่ได้อยู่คนเดียว แต่มีใครอีกคนยี้ดเตียงครึ่งหนึ่งไว้ด้วย

“นี่สามวันแล้วนะ เมื่อไหร่แกจะกลับบ้าน ปานนี้คุณลุงกับคุณป้า เป็นห่วงแยะแล้ว” รชยาเตือนอย่างอ่อนใจ และยิ่งอ่อนใจมากขึ้นเมื่อคนที่นอนอ่านนิตยสารอยู่บนเตียงพลิกตัวหนี ไม่ยอมมารับฟัง

เนื่องจากเป็นเด็กต่างจังหวัดต้องเข้ามาเรียนในเมืองใหญ่ รชยาจึงเช่าหอพักอยู่ และเมื่อไหร่ก็ตามที่เกิดปัญหา มินตราก็มักจะมาใช้ห้องของเธอเป็นแหล่งกบดานวางแผนชั่วร้าย...หรือไม่ก็มาหลบเลียแผลใจ

“ตามจริง นี่แทบอกเรื่อง...เอ่อ เรื่องนั้นกับคุณป้าจริงๆ เหรอ”

มินตราฟ่อนลมหายใจยี้ดยาวก่อนลุกขึ้นนั่งกอดเธอ

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น มินตราก็ได้คุยกับพ่ออีกครั้ง แน่หนอนว่าหญิงสาวยังยืนคำขาดเดิม นั่นคือหากพ่อไม่เลิกยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น เธอจะฟ้องแม่ ตั้งแต่เลิกจนโตพ่อคือผู้นำ คือแบบอย่าง เป็นธรรมดาที่หญิงสาวจะทำใจไม่ได้เมื่อสุดท้ายพ่อก็แค่ผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง มีรัก โลภ หลง และเห็นแก่ตัว แถมความเห็นแก่ตัวของพ่อกำลังกัดกร่อนรากฐานที่เรียกว่า ‘ครอบครัว’ อยู่ ความรู้สึกผิดหวังของมินตราที่มีต่อพ่อเวลานี้จึงยิ่งเลวร้าย

พ่ออ้วนนอนขอร้องไม่ให้บอกเรื่องที่แอบคบหากับโหมจายแก่แม่ ยกเหตุผลสารพัด แต่ฟังแล้วก็ยังเป็นเพียงแค่ข้ออ้างของผู้ชายที่กำลังมัวเมา แต่พอเธอต้องฟัง พ่อก็เริ่มเอาแม่มาอ้างบ้าง บอกว่าถ้าแม่รู้เรื่องจะต้องเสียใจ และส่งผลต่อทั้งคู่ถึงขั้นหย่าร้าง

หย่า...

คำสั้นๆ แต่กลับมีน้ำหนักดูหนักอึ้งใหญ่ ทำให้มินตราอยู่ในสภาพน้ำท่วมปาก โกรธเคืองพ่อและเจ็บใจแทนแม่แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ยิ่งพอบอกว่าจะเลิกกับผู้หญิงคนนั้น ‘แบบค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป’ เท่านั้นมินตราก็หมดสิ้นความอดทน เธอร้องกรี๊ดๆ ใส่หน้าพ่อแล้วเปิดหนีมาอยู่กับรชยาทันที

“ฉันยอมรับว่าเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น ยิ่งถูกหลอกยิ่งแค้นหนัก แต่จะให้เดินเข้าไปบอกแม่หน้าตาเฉยว่าแม่จ๋า พ่อมีเมียน้อยจ๊ะ ฉันทำไม่ได้หรอก”

“นี่ถ้ามจริงๆ นะ แกห่วยแม่ หรือว่าห่วยพ่อ”

“ทั้งสองคนนั่นแหละ” มินตราตอบ “ตั้งแต่เด็กจนโต พ่อกับแม่ฉันไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกันเลยนะ และฉันแน่ใจว่าพ่อไม่ใช่ผู้ชายเจ้าชู้เสเพล แต่แกดูสิ จู่ๆ นังเมียน้อยนั่นงอกขึ้นมาจากไหนก็ไม่รู้ เป็นแก แกทำใจได้ไหม”

“อืม” รชยาใช้ปากกาเคาะปลายคางอย่างใช้ความคิด “แกว่าเป็นไปได้ไหม บางทีคุณหลงกับคุณป้าอาจมีปัญหากันมานานแล้ว แต่ปิดบังไม่ให้เรารู้”

“นั่นพ่อแม่ฉันนะยะ อยู่บ้านหลังเดียวกัน เจอหน้ากันทุกวัน ถ้ามีปัญหาจริงฉันก็ต้องสังเกตเห็นสิ”

รชยาทำเสียงเฮอะ ถ้าคนอื่นพูดเธอคงเชื่อ แต่สำหรับมินตราคงต้องยกไว้อีกกรณี ถึงเธอจะรักใคร่ในความตรงไปตรงมาของเพื่อนสาว รักก็รักเกลียดก็เกลียด ใครแรงมาก็แรงกลับ และด้วยข้อดี (อันน้อยนิด) นี้เอง ที่ทำให้หญิงสาวมีทั้งคนรักและคนเกลียด ส่วนหนึ่งก็เพราะอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่เลี้ยงดูอย่างตามใจ หญิงสาวจึงเป็นคนที่ให้ความสำคัญแก่ตัวเองเป็นอันดับแรก จนบางครั้งก็ละเลยที่จะสนใจปัญหาของคนอื่น

“แล้วเกมมาอยู่กับฉันแบบนี้ คุณป้าไม่ว่าเธอ”

“ก็แค่บอกว่ามานอนค้างอ่านหนังสือ แม่ก็ไม่เห็นว่ะอะไร”

“สรุปว่าแกไม่บอกแม่ ปล่อยให้เรื่องเงียบๆ ไปสินะ ฉันว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ผู้ชายที่มีครอบครัวแล้วยังโง่เง่าเหมือนกิ้งกือก็ต้องมาก่อน ฉันว่าเดี๋ยวคุณลุงคงคิดได้ คนเราต้องเคยทำอะไรผิดพลาดกันบ้างแหละนะ”

“นี่พูดอะไรของเธอ” มินตราจุปากใส่เพื่อน “คนอย่างฉันเนี่ยจะยอมให้ยายโง่โง่เง่าหรืงั้นหลยหน้าหลยตาไปได้ง่ายๆ ตราบใดที่พ่อยังไม่ยอมตัดขาดกับแม่นั้น ฉันก็จะไม่ยอมรามือเหมือนกัน ยิ่งทำงานบริษัทเดียวกันแบบนี้ไว้ใจได้ซะที่ไหน”

“แล้วแกจะทำยังไง จะตามคุ่มความประพฤติกุณลุงทุกฝีก้าวหรอ”

“โอ๊ย ฉันไม่ว่างมากขนาดนั้นหรอก แต่รู้ไหม กำแพงมีหู ประตูมีตา ยิ่งที่ไหนมีเรื่องชาวบ้านให้แม่ทำนะ ไม่ต้องออกแรงไล่หา เดี่ยวชาวก็หลยมาถึงหู่” หญิงสาวยิ้มอย่างมั่นใจ

“อ้อ” รยาลากเสียงอย่างอ่อนใจ “สายสืบของแกอีกกะลีส”

‘สายข่าว’ ของมินตราโทร. มารายงานความคืบหน้า โจมฉายทำงานอยู่ฝ่ายบัญชี เพิ่งทำงานได้ประมาณปีเศษในบริษัท ไม่ใช่ผู้หญิงสวยหรือมีความโดดเด่นอะไรนัก เพื่อนสนิทก็มึนน้อย ครอบครัวเห็นว่ามีแค่แม่ ต้องทำงานพึ่งตัวเองมาตั้งแต่เป็นวัยรุ่น ฟังแล้วก็คล้ายๆ อนงค์ออร์

แม่ของมินตราหลังสิ้นตายตั้งแต่แม่ยังอายุไม่ถึงสิบห้า ปากก็จ้ำใจรับไปเลี้ยงดู แต่เพราะครอบครัวป่าเองก็เป็นครอบครัวใหญ่ มีลูกหลานหลายคน แม่จึงต้องทำทุกอย่างเพื่อแบ่งเบาภาระ...แต่อย่างน้อยแม่ก็รักดี ทำมาหาเลี้ยงตัวเอง ร่ำเรียนจนจบ มีหน้าที่การงานมั่นคง อาจเพราะต้องพึ่งตัวเองมาตลอด อนงค์ออร์เลยไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่จะยอมอ่อนข้อหรือร้องขอความช่วยเหลือจากใครง่ายๆ ต่อให้คนคนนั้นเป็นสามีก็ตาม

“นอกจากเรื่องประจำวันที่ทำงานแล้ว ป้าไม่มีอะไรที่เด็ดกว่านี้เลยหรืคะ” มินตราถามอย่างหมดอารมณ์นิดๆ เพราะคาดหวังว่าจะได้อะไรที่เป็นประโยชน์กว่านั้น

“แหม นี่ป้านะคะ ทำไม่อึดแน่นั้นป้าจะไม่รู้”

“อดีตหรือคะ”

“หนูมั่นใจแล้วเหยียบไว้เลยนะคะ เรื่องนี้รู้กันแค่ไม่กี่คน ขนาดคุณลุงก็ไม่แน่ว่ารู้เบื้องหลังแม่นี่หรือเปล่า” ถึงจะบอกแบบนั้น แต่สຸ້มเสียงคนเล่าดูภูมิอกภูมิใจที่เป็น ‘แค่ไม่กี่คน’ นั้นเหลือเกิน “ตอนที่แม่นี้เข้ามาทำงานใหม่ๆ บ้างเอ๊ยไปเจอแม่โหมเขาทะเลาะกับผู้ชายที่หนูไม่รู้หลังเลิกงาน อู๊ย ลงไม้ลงมือตบตีเลือดตกยางออกเลยค่า บ้างต้องตะโกนเรียกยามให้มาช่วย ไข่ผู้ชายมันถึงได้หนีไป”

“เขามั้เรื่องอะไรกันหรือคะ” หญิงสาวยัดตัวขึ้นด้วยความสนใจ

“ตาบรยง คนที่เป็นยามนะคะ ตานี้เขาเป็นคนบ้านเดียวกับกับแม่โหมเป็นคนแนะนำให้มาสมัครงานที่นั้เอง ตายงเล่าว่าผู้ชายนั้เป็นผัวเก่า แต่จะเรียกว่าผัวได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ เขาไม่ได้ตบแต่งแต่หนีตามกันมา ผู้ชายมันอันธพาล ติดยา งานการไม่ทำ สุดท้ายก็ไปไม่รอด พอผู้หญิงตีตัวออกหากก็...” ป้าแจ่มจรัสถอนใจ “ก็เป็นอย่างทีเห็นนี้แหละคะ จะว่าชีวิตแม่โหมน่าสงสารก็น่าสงสารอยู่นะคะ ผิดพลาดตั้งแต่อายุน้อยเพราะไม่มีคนดีๆ ขึ้น่า พอเริ่มจะตั้งหลักได้ ก็เพิ่งรู้ว่าไปคว่าแมงดามาทำผัว”

“แล้วไงคะ เพราะชีวิตตัวเองน่าสงสาร เลยจะทำเลอย่างไ้ก็ได้จั้นหรือ แล้วผู้ชายบนโลกเป็นล้านๆ คน ถึงจำนวนจะน้อยกว่าผู้หญิง ก็ยังไม่ใช่เหตุผลที่เขาคอรัมายຸ່งกับผู้ชายที่มีครอบครัวแล้วอยู่ดี”

“แหม ป้าไม่ได้เข้าข้างแม่โหมหรอคะ” อีกฝ่ายรีบปฏิเสธ “ยังงั้ป้าก็อยู่ข้างหนูกับคุณอรอยู่แล้ว ว่าแต่จะให้ป้าช่วยอะไรอีกไหมจ๊ะ”

“ป้าช่วยดูพฤติกรรมสองคนนั้นให้มันทีไปเรื่อยๆ ก็แล้วกันคะ พอสัญญากับมันทีแล้วจะเลิกกับแม่นั้น มันท่อยากแน่ใจว่าพ่อทำตามทีพูดจริงๆ อ้อ ไม่ต้องห่วงนะคะ มันทีไม่ให้ป้าเหนื่อยเปล่าแน่ หรือถ้าป้าสืบได้อะไรดีๆ ก็ให้รีบบอกมันที มันทีจะเพิ่มค่าเหนื่อยให้”

เท่านั้นแหละสายข่าวของเธอก็รีบรับคำอย่างกระตือรือร้น ก่อนที่จะวางสายไป

มินตราเริ่มมาดักรอฟ่ที่บริษัทแทบทุกวัน เนื่องจากมหาวิทยาลัยกับ

ที่ทำงานใกล้กัน แม้ช่วงแรกๆ อติรุจไม่ได้ออกไปทำอะไร แต่พอนานเข้าก็เริ่มแสดงอาการไม่พอใจ บางทีก็บอกรัด ไม่สะดวกต้องไปธุระ มินตราเลยถามตรงๆ ไม่อ้อมค้อม

“พ่อจะไปกับแม่นั้นละสิ”

เท่านั้นคนเป็นพ่อก็เอะอะไวยวาย หาวาเธอจับผิด ไม่เชื่อใจพ่อตัวเอง ขนาดองค์กรยังไม่เห็นตามจิกทุกฝั้ว มินตราเลยสวนกลับไปในมุก อีกว่า

“เพราะมันรู้ว่าจะไม่ทำ แม่รู้หน้าที่และขอบเขตของตัวเอง วางตัวเป็นเมียที่เชื่อใจสามี พ่อคิดดูก็แล้วกันจนปานนี้แม้อย่างเชื่อใจไม่เคยสงสัยพ่อสักนิด แล้วพ่อละ รู้ไหมว่าหน้าที่คนเป็นสามีที่ดีควรทำอะไรบ้าง”

“มันท์” อติรุจทำเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ “ไหนเรายุ่งกันรู้เรื่องแล้วไม่ใช่หรือลูก มันท์อยากเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันเพราะเรื่องเล็กๆ แค่นี้หะเธอ”

“เล็กๆ!” หญิงสาวแหว “นี่พ่อคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กตรงไหนกันคะ”

“พ่อแค่อยากขอเวลา” แม้จะไม่พอใจ แต่อติรุจก็ยังรักลูกสาวเกินกว่าจะไม่แยแสได้ เขาเคยเป็นพ่อที่ดีแสนดีในสายตาลูกเสมอ แต่ตอนนั้นมินตรามองเขาไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

“เวลาๆ พ่อย้ายรูปแบบนี้ จะต้องใช้เวลาสักเท่าไรถึงจะพอ กับอ๊ไคไม่ต้องติดต่อกัน ไม่ต้องยุ่งเกี่ยว แค่นี้พ่อทำไม่ได้เธอคะ ไม่ใช่ว่ามันท์ไม่เข้าใจพ่อ ไม่ใช่ใจผู้ชายก่อนโลกที่อยากได้ผู้หญิงมาบำรุงบำเรอตัวเองหรอกนะคะ แต่มันท์อยากให้พ่อคิดถึงหัวอกมันท์กับแม่บ้าง ถ้าแม่มีผู้ชายอื่นบ้าง ถ้าลูกเขยของพ่อทำแบบนี้นับกับมันท์บ้าง พ่อจะยอมไหม ทนได้ไหม หรือพ่อจะบอกว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา ใครๆ เขาก็ทำกันเธอคะ”

พอโดนถามเข้าแบบนี้ อติรุจก็จนคำแก้ตัว

“พ่อรู้ว่าทำให้มันท์ผิดหวัง แต่...” ผู้เป็นพ่ออึ้ง “โหมเขาน่าสงสารนะลูก”

“ตรงไหนคะที่น่าสงสาร ถ้าพ่อสงสารแม่นั้น แล้วสงสารมันท์บ้างไหม ไม่รู้ละ พ่อต้องสัญญากับมันท์ ตรงนี้ เดียวนี้ พ่อต้องเลิกยุ่งเกี่ยวกับแม่นั้นเด็ดขาด!”

อดิรุทธอนใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วไม่ทราบ “เออละๆ พ่อจะพยายาม”

“ไม่คะ ไม่จะพยายาม แต่ต้องทำให้ได้ พ่อสัญญาสิคะ สัญญาลูกผู้ชาย กับมันนี่เดี๋ยวนี้”

เมื่อไม่อาจทนเสียงรบกวนและอยากยุติบทสนทนาให้จบๆ ไปเสีย อดิรุทธจึงต้องจำใจรับปากอย่างเลื่องไม่ได้

“เออละ พ่อสัญญา พ่อจะเลิกกับโฉมฉาย คราวนี้มันนี่พอใจแล้วใช่ไหม”

“หวังว่าพ่อจะไม่ทำให้มันนี่ผิดหวังกับคำสัญญานี้ เพราะมันนี่เกลียดคนหลอกหลวง!”

หลังจากนั้นอดิรุทธก็ยังทำงานหนักเช่นเดิม แต่มินตราแน่ใจว่าผู้เป็นพ่อเริ่มทำตามสัญญาจริง เพราะป้าแจ่มจรัสรายงานสถานการณ์เสียไม่ขาด เดิมทีเมื่ออยู่ในบริษัทอดิรุทธก็สร้างทำเป็นไม่สนใจโฉมฉายอยู่แล้ว แต่มาระยะนี้โฉมฉายที่ปกติมักวางท่าสงบสงัดเริ่มเหวี่ยงวินีโลคนไม่เลือกหน้า ซึ่งไม่ใช่เรื่องปกติแน่นอน เมื่อได้ฟังดังนั้นมินตราจึงค่อยวางใจ

อนงค์อรตื่นแต่เช้า แต่งชุดกระโปรงสีครีมกึ่งสุทหะมัดทะเเมง ผมนเกล้าเก็บเรียบร้อย เตรียมออกไปทำงานแม้จะเป็นวันหยุดของคนทั่วไป เนื่องจากสามีต้องเดินทางไปติดต่อบุรุษของทางบริษัท ทำให้เช้านี้เธอไม่ได้เตรียมอาหารเช้าอะไรเป็นพิเศษ เพราะกว่าลูกสาวจะตื่นลงมากินข้าวก็คงรวมเป็นมือเที่ยงไปเลย เธอจึงเพียงทิ้งโน้ตไว้ว่าให้อุ่นอาหารที่เตรียมไว้ในตู้เย็นกินเอง หลังจากตรวจเช็คทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วจึงออกจากบ้าน

ขณะที่เดินรื้อหน้าบ้านให้เปิดออก เตรียมถอยรถ กลับไม่พึงประสงค์ก็โชยมาจากที่ใดสักแห่ง หญิงวัยกลางคนทำหน้านัยกับกลิ่นเหม็นเกินจะทนกวาดสายตามองถนนหน้าบ้านก็ไม่เห็นแววใดๆ กระทั่งหันกลับมาที่รื้อบ้านอีกครั้ง หัวใจของคอร์ดแทบร่วงลงไปอยู่ตาตุ่ม เมื่อเห็นว่าสิ่งใดวางอยู่หน้ารื้อเธอกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ!

มินตราส่งยาตมให้ผู้เป็นแม่ ใช้นิตยสารพัสดุอยู่นานกระทั่งใบหน้า
ขาวซีดค่อยกลับมาสีเลือด หน้าบ้านเธอยังมีเสียงรบกวนยวดย ส่วนพวกไทยมุง
หรือเพื่อนบ้านมุงชากันไปแล้ว ครูหนึ่งยามประจำหมู่บ้านจึงโผล่หน้าเข้ามา

“ผมให้คนเอาชากหมาเนาไปทิ้งแล้วนะครับ อ้อ ไม่ต้องห่วง ถ่ายรูปไว้
เป็นหลักฐานเรียบร้อย พร้อมแจ้งความได้เลย ส่วนหน้าบ้านฉีดน้ำทำความสะอาด
สะอาดแล้ว ตอนนี้หน้าบ้านปิ้งเหมือนเดิมเลยครับ”

“ปิ้งบ้านพี่นะสิ” มินตราแหวดใส่ เพราะรู้จักกันมานานเลยตำได้โดยไม่เกรงใจ “แล้วพี่ดูแล้งไป ปล่อยให้มีคนเข้ามาทำเรื่องแบบนี้ได้”

“โอ้ พี่เป็นยาม เข้างานเป็นกะ จะคอยนั่งดูหน้าบ้านทุกหลังว่าเกิดอะไรขึ้น
ก็คงไม่ไหว” เจ้าตัวบนอุบอิบ

“อ้อ งานคงหนักมากสินะ ถ้าฉันลาออกไปเลยไหม”

“เอาน่ามั้งที จะอะอะอะไรนักหนา” อนงค์อรปราม ก่อนจะหันไป
ขอบคุณยามที่ช่วยเหลือจัดการให้

แม้ว่าเหตุการณ์เมื่อเช้าจะทำให้เธอตกใจเสียจนแทบวูบ ซากสุนัขที่คง
ถูกรถชนมาหลายวันจนเน่าเฟะถูกทิ้งไว้หน้าบ้านด้วยสภาพน่าเวทนา แต่ที่
ทำให้เธอตกใจยิ่งกว่าคือข้อความที่เขียนใส่กระดาษทิ้งไว้ใต้ซากรถ ซึ่ง
ชื่อของเธอ ราวกับจะสาปแช่งให้สภาพเธอไม่ต่างกัน

ใช่ว่าเธอจะไม่เคยเจอเหตุการณ์ที่คล้ายกัน การชุมนุมมีบ้างเพราะเธอ
เป็นทนายความ คดีบางคดีมักจะนำปัญหาจุกจิกมาให้ ทว่าครั้งนี้อนงค์อร
นึกไม่ออกจริงๆ ว่าตัวเองไปก่อปัญหาอะไรให้ใคร

“แม่คะ มั่นทว่าแม่พักเถอะ เดี่ยวมั่นทีจะออกไปแจ้งความ ยังไงลง
บันทึกไว้ก่อนแล้วเดี๋ยวมั่นทีจะไปขอตุล้องวงจรวจรปิด อยากเห็นหน้าคนที่มัน
ทำนั่น” หญิงสาวพูดอย่างเจ็บแค้น

“มั่นทีจะไปแจ้งเอาความกับใครล่ะลูก” อนงค์อรส่ายหน้า “ก็แค่ชุมนุม
เราเองก็ไม่ได้เป็นอะไร”

“แม่คะ นี่มันไม่ใช่ชุมนุมธรรมดาอะคะ นี่มันคุกคาม หมายถึงชีวิต”

“ถึงจับคนร้ายได้จริงก็คงจบแค่นั่งไถ่ไถ่เสีย”

“ก็นั่นแหละค่ะ” มินตรายังฮึดฮัดไม่ยอมแพ้ “ถ้าทั้งจดหมายเฉยๆ มันก็อาจคิดได้ว่ามันขู่มิติดบ้าน แต่มันเขียนชื่อแม่ แสดงว่ามันเจาะจง มันตั้งใจครั้งนี้มันขูแล้วครั้งหน้าละ มันที่ไม่ยอมหรือกะนะ ยิ่งไงก็จะแฉ่งความ บ้านเราไม่เคยมีปัญหากับใคร...”

จู่ๆ คำพูดของหญิงสาวก็ชะงัก เช่นเดียวกับท่าทีของนางค์ออร์ที่คล้ายจะรู้ตัวเช่นกันว่าลูกสาวสงสัยอะไร

“แม่สายมากแล้ว วันนี้มันดื่มน้ำไปบ้านลูกความรายหนึ่ง”

“แม่รู้ไหมคะว่าใครทำ”

นางค์ออร์สร้างทำเป็นไม่ได้ยิน เธอหยิบกระเป๋าสารแล้วเดินตรงไปที่รถ

“ถ้ามันที่ไม่อยากอยู่บ้านคนเดียว จะชวนหนูมาอยู่เป็นเพื่อนก็ได้แล้วแม่จะรีบกลับ” ผู้เป็นแม่ตัดบทด้วยการเข้าไปนั่งในรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่พ้นจากเขตหมู่บ้าน นางค์ออร์ชะลอรถ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรออก เพียงไม่นานอดิรุจก็รับสาย

“มีอะไรหรือคุณอร”

นางค์ออร์สูดลมหายใจลึก ก่อนจะเล่าเหตุการณ์เมื่อครู่ให้สามีฟัง และเข้าเรื่องอย่างไม่อ้อมค้อม

“ฉันไม่ถือนะคะ ไม่ว่าคุณจะไปทำอะไรข้างนอก ฉันเลิกถือสามานานแล้ว แต่คุณจำได้ไหม ถ้าปัญหาที่คุณออกไปทำข้างนอกตามมาถึงบ้าน ฉันไม่ยอมแน่”

“เรื่องเข้าใจผิดหรือเปล่าคุณ” อดิรุจแบ่งรับแบ่งสู้ ส่วนหนึ่งเพราะเกรงใจภรรยา นางค์ออร์ไม่ใช่แม่บ้านที่วันๆ จะหมกตัวอยู่แต่กันครัว เธอเป็นผู้หญิงเก่ง การศึกษาสูง ฉลาดและเยือกเย็นจนบางครั้งเขายังเกรงใจ ไม่มีทางที่เรื่องแค่นี้เธอจะคาดเดาไม่ได้ และความสัมพันธ์อันแน่นของทั้งคู่ก็เป็นประเด็นเดียวที่ทำให้เกิดปัญหาเสมอ

“ค่ะ ฉันจะถือว่าครั้งนี้เป็นการเข้าใจผิด แต่ถ้ามีอีกครั้ง อีกแค่ครั้ง

เดียว...” อนงค์อรขู่เสียงเย็น “คุณจะได้รู้ว่าฉันทำอะไรได้บ้าง”

“คุณจะทำอะไร จะหย่ากับผมหรือ” อดิรุจย้อนถามรยาอย่างร้อนตัว

“ฉันยังไม่หย่ากับคุณหรอกค่ะ ยังไม่ถึงเวลา”

“อ้อ งั้นคงรอเวลาอยู่สินะ คนอย่างคุณถ้าจะไปมันก็ต้องส่งอย่างนางหงส์ ให้คนได้ลือตามว่าผัวมันโง่เองที่ติ่งเมียดีแสนดีแบบนั้นไว้ไม่ได้ ยายมันที่รู้เข้าแกคงภูมิใจในตัวแม่เหลือเกิน”

แม้จะพูดไปเช่นนั้น แต่อดิรุจไม่เคยคิดอยากหย่ากับอนงค์อร เธอเป็นคู่ชีวิตที่เขารักมาก เมื่อไหร่ที่เอ่ยถึงภรรยาผู้มีความสามารถทุกคนก็จะพากันหัวเราะ สำหรับอดิรุจ อนงค์อรมีค่าเท่ากับเพชรแท้ที่ทั้งสวยทั้งมีราคา เมื่อได้ครอบครองก็ต่างเป็นที่อิจฉาของผู้พบเห็น แม้ชีวิตรักของทั้งสองจะลุ่มๆ ดอนๆ อยู่ด้วยกันอย่างจืดชืด เย็นชาราวกับไม่ใช่ผัวเมียกัน นี่ถ้าเขาไปเล่าให้ใครฟังคงถูกหัวเราะว่าเขาไม่เคยหลับนอนกับอนงค์อรมาจะร่วมสิบปีแล้ว

จุดเริ่มต้นของรอยร้าวระหว่างทั้งคู่ เริ่มต้นตั้งแต่อนงค์อรตั้งครรภ์มินตรา เขาเองก็เป็นผู้ชายที่มีความต้องการ ยิ่งทำงานหนัก สะสมความเครียดมากมาย เขาก็อยากระบายออกไป สมัยหนุ่มๆ ก็ทำแบบที่ผู้ชายอื่นๆ ทำ ออกไปเที่ยวตามประสา แม่แรกๆ อนงค์อรจะไม่พอใจ แต่เธอก็ยอมรับถึงความไม่พร้อมของตนจึงปล่อยให้เขาทำตามใจ เพียงแต่ต้องไม่มีการผูกพัน จบแล้วก็จบไป

กระทั่งคลอดลูกสาว ไม่กี่ปีต่อมา อนงค์อรก็ต้องผ่าตัดตัดปีกมดลูก แม้ยังมีโอกาสที่จะสามารถมีลูกด้วยกันได้อีก แต่ชีวิตคู่ก็ยังสะดุดเป็นพักๆ หน้าที่การงานของเขาเวลานั้นยังไม่มั่นคงนัก อดิรุจต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว รับผิดชอบหลายทางอย่างหนัก และเริ่มรู้สึกถึงความสุขที่อนงค์อรอนุญาตยังไม่เพียงพอ ยิ่งหน้าที่การงานเริ่มเดินหน้านั่นคง สาวน้อยสาวใหญ่ หมุนเวียนเข้ามาในชีวิตไม่ขาด แน่หนอนว่าในด้านคุณสมบัติไม่มีใครสู้อนงค์อรได้ แต่ในเรื่องของการเอาอกเอาใจ อนงค์อรก็สู้ผู้หญิงพวกนั้นไม่ได้เช่นกัน

ดังนั้นเมื่อภรรยาเริ่มระแคะระคายว่าเขาจะไม่อยู่ในกฎที่เธอกำหนด ผู้หญิงเก่งอย่างอนงค์อรจะแคร์เขาไปทำไม เธอมีทางไปและอาจไปได้ดีกว่าเขา เพราะเธอเองก็สาว ต่อให้เป็นแม่ม่ายก็คงมีคนอยากเริ่มต้นชีวิตด้วย ซึ่ง

อดิรุจยอมไม่ได้ นั่นเมียเขา ลูกเขา เรื่องอะไรจะยกให้คนอื่น เขาไม่อยากเสียเธอไป แต่ขณะเดียวกันก็กลัวที่จะเสียความสุขส่วนตัวไปด้วย ดังนั้นจึงต้องหาทางสร้างข้อแม้ด้วยการเอาอกเอาใจลูกสาวเพียงคนเดียว ด้วยหวังว่าหากลูกรักเขามากๆ วันหน้าอนงค์อัครคิดหย่าร้าง แม่เธอจะมีสิทธิ์ในตัวลูกมากกว่า แต่ตราบใดที่มีนิตราয়รักเทิดทูนบูชาเขา ลูกจะกลายเป็นโซ่ที่ล่ามอนงค์อัครให้อยู่กับเขาตลอดไป

“อย่าคิดว่าเอายายมันท์มาอ้างแล้วฉันจะไม่กลัว” อนงค์อัครเอ่ยเสียงเย็น
“ผมยังไม่ได้พูด” อีกฝ่ายเฉยใจ

“แต่คุณก็คิด คิดอยู่ตลอดเวลา คุณบอกว่าลูกนิสัยเสีย ค่ะ ฉันรู้ว่าแกนิสัยเสียเหมือนใคร”

“นี่คุณอร ถ้าจะโทร. มาเหน็บแนมว่าผมเลี้ยงลูกไม่ดี งั้นก็จบแค่นี้เถอะ และไม่ว่าผมจะเลี้ยงลูกยังไง คุณรู้แค่อยายมันท์รักผม และผมมีปัญญาหาเลี้ยงลูกให้อยู่อย่างสุขสบายได้ ต่อให้ไม่มีคุณก็ตาม!”

มือที่กำโทรศัพท์ของอนงค์อัครกำแน่นขึ้น ลมหายใจติดขัด ร่างกายสั่นเทา เธอเสียใจจริงๆ ผู้ชายที่เธอรัก คนที่เธอมอบความเชื่อมั่นศรัทธาให้ เห็นเขามีค่าเสียมากมาย แต่สำหรับเธอแล้ว เธอมันไม่มีค่าอะไรเลย นอกจากเครื่องประดับที่เธออยากเก็บไว้โอ้อวดให้คนอื่นเห็นว่าตัวเองมีดีกว่าคนอื่น กลายเป็นของตายที่เธอเก็บไว้ ขณะที่ออกไปประชันวิ่งกับหญิงมากหน้าหลายตานอกบ้าน

“งั้นคุณก็พยายามประคองความรักของคุณให้ตลอดรอดฝั่งเถอะ แต่เมื่อไหร่ที่ยายมันท์ได้เห็นธาตุแท้ของคุณ วันนั้นจะเป็นทีของฉันบ้าง!”

๓

นอกจากอดิรุจแล้ว คนที่มินตราต้องคอยประกบก็คืออองคร์ เพราะอยากแน่ใจว่าเหตุการณ์ข่มขู่จะไม่เกิดขึ้นซ้ำสอง แต่ที่น่าเจ็บใจก็คือ ทั้งพ่อและแม่จงใจปิดปากเงียบไม่ยอมพูดถึงเรื่องนี้อีก จากที่มินตราเคยๆ กับความสัมพันธ์เย็นชืดของทั้งคู่ ตอนนี้เธออยากรู้จริงๆ ว่าทั้งพ่อและแม่มีปัญหาอะไรกัน

วันนี้มินตรานั่งแท็กซี่จากมหาวิทยาลัย โดยตั้งใจจะไปหาอองคร์ที่สำนักงานนายความศรัณย์ เพราะอยากชวนแม่ไปกินข้าวเพื่อผ่อนคลายบ้าง เธอเบื่อบรรยากาศโต๊ะอาหารที่บ้าน ที่พ่อแม่เอาแต่กัมหน้ากินข้าวเงียบๆ ไม่พูดไม่จา กัน ทำให้รสชาติอาหารสุดฝืดเคือง กระตือรือร้นไม่อิ่มก็ต้องวางช้อนหนีขึ้นห้อง

ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงหญิงสาวก็มาถึงสำนักงานนาย ที่นี้เป็นตึกออฟฟิศขนาดใหญ่โตทีเดียว คนที่เป็นเจ้าของและเป็นเจ้านายของแม่คือนายศรัณย์ มินตรารู้แค่ว่าเขาเป็นรุ่นพี่ที่เรียนคณะเดียวกันกับแม่สมัยมหาวิทยาลัย ก่อนจะชักชวนแม่และคนรู้จักมาทำงานด้วยกัน เธอเคยพบ ‘ลุงศรัณย์’ ไม่กี่ครั้ง ทว่าวันนี้เมื่อเข้าไปในตัวอาคาร คนแรกที่มินตราได้พบก็คือตัวศรัณย์นี่แหละ ดูเหมือนเขากำลังจะออกจากออฟฟิศพอดี ชายวัยกลางคน

ผมสีดอกเลา ผิวขาว ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา ความภูมิฐาน และบรรยากาศสบายๆ รอบตัวเขายังคงเป็นที่ประทับใจแก่ผู้พบเห็นเสมอ จนถ้าไปพบข้างนอกมินตราคงคิดว่าเขาเป็นเชลล์แมนมากกว่านายความ

“สวัสดิ์ค่ะคุณลุง” มินตรายกมือไหว้ผู้สูงวัยกว่าพร้อมส่งยิ้มให้ ฝ่ายนั้นรับไหว้และดูแปลกใจที่เห็นเธอเช่นกัน

“มาหาคุณอรหรือลูก” ฝ่ายนั้นทักทายอย่างใจดีเช่นเคย

“ค่ะ มาชวนแม่ไปทานข้าว ตั้งใจจะแวะไปซื้อของเข้าบ้านด้วย มันท์เลือกไม่เก่ง ซื้อเองที่ไรโดนแม่ดุประจำว่าเลือกแต่ของไม่จำเป็น แล้วนี่คุณแม่อยู่ไหนคะนี่”

อีกฝ่ายอีกอึกเล็กน้อย ก่อนส่งสายตาไปยังส่วนที่แยกเป็นห้องรับรอง “ตอนแรกก็ว่าจะกลับพร้อมคุณอร แต่เมื่อก็มีแขกมาขอพบ เขาเลยให้ลุงกลับก่อน”

“ลุงความเหรอะคะ”

“ลุงเองก็ไมรู้เหมือนกัน แต่ไม่น่าจะใช่เนะ เพราะรายนี้เขามาขอพบคุณอรแบบเจาะจง ดูแปลกๆ ทำทางไม่เหมือนคนมีปัญหามาปรึกษา”

มินตราชะโงกหน้ามองผ่านประตูห้องรับรองซึ่งมีช่องกระจกใส ทำให้เห็นว่าอนงค์อรนั่งที่โซฟาด้านในกับผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ถึงมองเห็นแค่ด้านหลัง มินตราก็จำได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

อนงค์อวยยังคงรักษาสีหน้าสงบเยือกเย็นไม่ต่างกับเวลาที่คุยกับคนที่เข้ามาปรึกษาปัญหาทุกข์ร้อน อย่างน้อยการทำงานที่ต้องอยู่กับคนซึ่งมีแต่เรื่องร้อนใจก็ทำให้เธอสามารถใจเย็นได้เสมอ แต่ครั้งนี้แม้ภายนอกจะยังสงบ ทว่าภายในกลับร้อนรุ่มรวดราว นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอต้องเจอสถานการณ์เช่นนี้ ก่อนหน้านั้นแม่สามีจะออกไปทำอะไรข้างนอก แม้บางครั้งเธอจะบังเอิญพบเขาอยู่กับผู้หญิงอื่น หรือเสียงซุบซิบนินทาที่ผู้คนนำมาให้ อนงค์ออร์ก็นั่งแต่ปล่อยวาง ให้คำพูดทุกอย่างลอยผ่านไปดุจสายลม ตราบใดที่อดิรุจไม่นำผู้หญิงเหล่านั้นเข้ามายุ่งกับครอบครัว ไม่ยกย่องหรือเชิดชูออกหน้า เธอก็

พร้อมสงบเสงี่ยมไม่รู้ไม่เห็น

แต่ครั้งนั้นมันเกินไปกว่าที่เธอคาดคิดนัก แคเพียงระยะเวลาไม่เท่าไร
อนงค์ออร์ไม่คิดเลยว่าสามีจะผูกพันกับหญิงสาวตรงหน้ามากขนาดที่ผู้หญิง
คนนั้นกล้าเข้ามาบอกกล่าวตรงๆ ว่าตนเป็นใคร และต้องการอะไร

“ฉันว่าคนที่คุณสมควรไปบอกควรเป็นคุณลุงมากกว่า หากเขาอยาก
หย่า คนที่ตัดสินใจก็ควรเป็นเขา ไม่ใช่ฉัน”

“พี่รุจจะทำแบบนั้นได้ยังไงล่ะคะ” โฉมฉายเสียงอ่อน แต่สายตาที่มอง
อีกฝ่ายทั้งที่มั่งหมองทั้งเย้ยหยัน “ก็มีเมียเป็นทนายความเสียแบบนี้ หากหย่า
ไม่ต้องถูกฟ้องร้องหรือ พี่รุจเขาสงสารโฉม กลัวโฉมจะถูกลากเข้ามาวุ่นวาย
ด้วย เพราะแบบนี้เรื่องมันถึงได้คาราคาซัง คุณพี่ก็ไม่ได้จะชั่วร้ายชั่วเหี้ย ฐานะ
การงานก็มั่นคง หย่ากับพี่รุจแล้วไปหาคนอื่นก็ยังทัน แต่พี่รุจนี่สละต้องทน
ทรมานอยู่กับเมียที่หมกมุ่นแล้ว ครั้นจะทิ้งขว้างคนเขาก็จะได้ตราหน้าว่าไม่ใช่
ลูกผู้ชาย โฉมถึงต้องแบกหน้ามาขอร้องให้คุณพี่ปล่อยพี่รุจไปเสีย ถือว่า
ชาตินี้คงทำบุญกันมาแค่นี้”

โฉมฉายขยับยิ้มเมื่อได้ยินเสียงสุดลมหายใจลึก สะใจเป็นยิ่งนัก
ที่ได้เห็นหน้านิ่งเมียทนายหดเหลือแค่สองนิ้ว เธอก็แค่นั่งรอเฉยๆ ปล่อยให้
บ้านใหญ่ลุกเป็นไฟ ผู้หญิงคนไหนๆ อยากรักก็ไม่ต่างกัน ถูกเมียน้อยมาหลอก
ถึงที่ ถ้ายอมได้ก็คงโง่เป็นควายแล้ว

อันที่จริงเธอก็ไม่อยากใช้ชีวิตนี้ ถ้าไม่เพราะนางลูกสาวตัวดีนั้น อติรุจ
เริ่มไม่มีเวลาให้เธอ ไม่สนใจใยดีตั้งแต่ก่อน โท. ไป ส่งข้อความไปก็ไม่เคย
ตอบรับ บางครั้งเธอพยายามเข้าไปเคลียร์ปัญหาตรงๆ เขาก็ยังบอกปิด โกรธ
ปึงปึงใส่เธออีก

‘โฉมอย่าเพิ่งท้อใจพี่ตอนนี้ได้ไหม ช่วงนี้พี่ทำงานยุ่ง ทั้งเรื่องงาน เรื่อง
ที่บ้าน ยังต้องให้พี่มาปวดหัวเรื่องโฉมอีกหรือ’

‘แล้วมันเป็นคนผิดของโฉมหรือคะ พี่รุจขออะไรไว้โฉมเคยขัดใจโฉม
ต่อหน้าคนอื่นพี่บอกไม่ให้พูดเรื่องของเรา โฉมก็ทน แต่นี่พี่เมินใส่โฉมแบบนี้
ตกลงเราจะจบกันใช่ไหม’

‘โหมก็เห็นยายมันท์ตามพี่แจ พี่มีลูกสาวคนเดียว พี่ไม่อยากให้ลูกเสียใจ ยิ่งโหมไปหาเรื่องระรานคุณอรเธอก็อีก ตอนนี้นายมันท์แทบไม่มองหน้าพี่ด้วยซ้ำ พี่เตือนโหมแล้วไซ้ไหม ถ้าจะคบกับพี่ก็ห้ามยุ่งกับลูกเมียพี่ คุณอรเขาไม่ใช่ผู้หญิงที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ เผลอๆ จะลุกขึ้นมาฟ้องหย่าพี่รวมถึงโหมด้วย คราวนี้ได้ช่วยกันนะ’

‘โหมไม่สนหรอกค่ะ อยากฟ้องก็ฟ้องเลย แต่ถ้าพี่ทิ้งโหมละก็เราได้เห็นดีกันแน่ โหมจะประกาศให้คนรู้จักไปเลยว่าโหมเองก็เป็นเมียพี่ จะมาทิ้งขว้างกันไม่ได้!’

ถึงจะพูดหน้าบางอย่างอดิรุจหรือก่อวณังเมียทนายสำเร็จก็ยังไม่หน้าใจ โหมฉายถึงต้องใช้วิธีเร่งรัดให้รีบหย่าเสีย เธอไม่สนหรอกต่อให้ถูกตราหน้าว่าเป็นมือที่สาม ทำครอบครัวคนอื่นบ้านแตก ก็ตบมือข้างเดียวมันดังเสียที่ไหน ในเมื่อผู้ชายเป็นฝ่ายเข้ามายุ่งกับเธอก่อน จะเป็นความผิดของเธอฟ่ายเดียวได้อย่างไร ชีวิตที่ผ่านมาโหมฉายต้องพึ่งพาตัวเอง ไม่เคยมีใครสงสารเห็นใจ และความสงสารเห็นใจก็ไม่เคยทำให้เธอพ้นจากความทุกข์ยากด้วย ตอนนี้เธอต้องการเพียงความมั่นคงในชีวิต และอดิรุจนี่แหละที่สามารถมอบให้ได้ ดังนั้นไม่ว่าจะทำอย่างไรเธอก็ต้องได้เข้ามาครอบครอง

‘โหมอยากให้คุณพี่เป็นคนบอกพี่รุจเอง บอกว่าตัวเองต้องการหย่า พี่รุจจะได้ไม่ต้องอยู่กับความรู้สึกผิด และถือว่าพี่ไปด้วยความเต็มใจของพี่’

“ฉันยังยืนยันคำเดิม” อนงค์อระอ่ย “หากจะมีการหย่า คุณรุจต้องเอ่ยปากเอง”

“เอ๊ะ คุณพี่โง่หรือแกล้งโง่กันแน่คะ พี่รุจเขารักโหม แล้วสุขภาพบุรุษอย่างพี่รุจเขาไม่พูดให้เมียเสียหน้าหรอกค่ะ ทำไมคะ ผู้หญิงเก่งอย่างคุณพี่ไม่ได้ให้หน้าหรือที่สลดผิวห่วยๆ ได้ก่อน คนเขาจะได้ลือว่าเก่งจริง ต่อให้ไม่มีผิวเลี้ยงก็อยู่ได้ จะทนเป็นหมาหิวเฝ้าไปทำไม ลูกเต้าพี่ก็มี อย่างน้อยแก่ไปก็มีคนเลี้ยงดู ส่วนคุณรุจ โหมจะดูแลเอง อ้อ หรือคุณพี่อยากได้เงินเพื่อจะหย่า ถ้าอย่างนั้นโหมจะบอกคุณรุจให้ได้”

พูดจบไม่หันไร เสียงหวานๆ แต่เด็ดขาดก็ดังแทรกขึ้นมา

“จะไม่มีการหย่าอะไรทั้งนั้น หรือถ้าจะมีใครไป คนคนนั้นก็ไปเธอ ไม่ใช่แม่ฉัน!”

ทันทีที่ร่างบางเดินเข้ามาในห้อง โฉมฉายก็แต่งตัวลุกขึ้นทันที หน้าเสียไปเล็กน้อย บ้าจริง! ลำพังแม่มันเธอไม่กลัวแม่แต่น้อย ยกเว้นน้องสรพิษนี่ เห็นๆ อยู่มันร้ายกว่าแม่หลายเท่า

“มินท์” อนงค์อรรีบเข้ามาขวางลูกสาว เมื่อเห็นสายตาที่มองโฉมฉายราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“มาที่นี่ทำไม!” มินตราเคঁลเสียง แต่พอทางโฉมฉายตั้งสติได้ก็เซิดหน้า ลู้เซ่นกัน

“ฉันแค่เป็นตัวแทนพี่จุจมาพูดกับแม่ของเธอเท่านั้น”

“พูดแทนพ่อ หรือพูดแทนตัวเองกันแน่ ครึ่งก่อนฉันเห็นแกหน้าพ่อถึงไม่ตบหล่อนจนไปกองอยู่ข้างถนน แต่ดูท่าหนึ่งหน้าหนาย่างกับรองเท้าสันตึกแบบนี้ แค่ตบคงไม่รู้สึกหอรอกมั้ง”

“มินท์อย่าลูก” อนงค์อรยึดตัวลูกสาวแน่นเมื่อคิดจะตรงเข้าไปหาอีกฝ่าย “อย่าไปทำเขา ปล่อยเขาไปเถอะ”

“เมื่อยามาห้ามมินท์นะ มันเป็นใคร กล้าดียังไงมาหาเรื่องแม่ถึงที่นี่ ต่อให้เมื่อยอม มินท์ก็ไม่ยอม!”

“ฉันเองก็เป็นเมียของพี่จุจเหมือนกัน ฉันควรได้รับความยุติธรรม แกกับแม่แก่นั้นแหละที่ควรสำนึกตัวเอง จะตกกระป๋องอยู่แล้วยังไม่เจียมตัวอีก”

“อ๊วย โลกนี้มันเป็นอย่างไรกันไปหมด สัมภเวสีมันถึงได้เยอะนัก” มินตราหัวเราะแต่ไม่มีอารมณ์ขบขันแม้แต่น้อย “คอยแต่จ้องจะเกาะขอส่วนบุญ คนโน้นคนนี้ คนประเภทเธอเนี่ยน่าจะريبๆ ลงนรกไปชาติใช้กรรมเสีย เพราะอยู่ไปก็รังแต่จะสร้างบาปสร้างกรรมเพิ่ม แคศีลข้อสามยังรักษาไม่ได้ ยังจะมาดันพราดเรียกร้องความยุติธรรม บอกตรงๆ นะ เห็นแล้วฉันสังเวช!”

“อื้เด็กบ้า แกดำฉันระอะ!” โฉมฉายตาลุกวาว เงื้อฝ่ามือขึ้นหมายตบอีกฝ่าย แต่เอาเข้าจริงพอหญิงสาวอายุน้อยกว่าเงื้อมือขึ้นรอกำ เธอกลับชะงักไปเอง ไม่คิดว่ามันจะกล้าสู้ทั้งๆ ที่อยู่ต่อหน้าแม่มัน

“เอ้า! อียากตบฉันเหวอ มาเลย คนแบบหล่อนคันหยาบอายคงไม่มี มันต้องคันเอาเลือดปากออกนี่แหละถึงจะเหมาะ” มินตราสวนก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดจบ “ฉันไม่เหมือนแม่เหวอกะ ใครทำฉันเจ็บ ฉันจะทำให้มันเจ็บกว่า ร้อยเท่าพันเท่า ใครทำลายครอบครัวฉัน ก็อย่าหวังจะได้อยู่อย่างสงบสุขเลย ยอยากได้ผู้คนอื่นเขานักใช้ใหม่ ด้าย ฉันจะให้ทั้งตัวทั้งหมายศาลเอาไปนอนกอดเล่น!”

“แกไม่กลัวเหวอ” พอเห็นอีกฝ่ายเอาจริง โคมฉายก็ชักลั้งเล

“ทำไมฉันจะไม่กลัว ถ้าคนอย่างหล่อนยังกล้ามาประกาศตัวเป็นเมียน้อยชาวบ้านไม่รู้จักกาย ทำไมเมียที่อยู่กินอย่างถูกต้องอย่างแม่ฉันต้องอายด้วย แต่ก็อย่างว่าละนะ กำพืดคนเรานั้นไม่เหมือนกัน”

โคมฉายแทบตื่นพรตด้วยความเจ็บแค้น ไม่คิดว่าทุกอย่างจะออกมาเช่นนี้ ที่สำคัญแค่นั่งลูกสาวปากกรไกรนี้นัก นี่นะหรือลูกสาวที่อดิรุชชีนหมักหนานว่าน่ารัก ดีแสนดีราวนางฟ้า นางมารสิไม่วา!

“ฉันว่าเธอกลับไปเถอะ” อนงค์อรตัดบท ตอนแรกเธอคิดจะปล่อยให้อีกฝ่ายพูดจนพอใจแล้วไปเอง แต่เมื่อลูกสาวอยู่ด้วย อนงค์อรจะไม่ยอมให้ลูกมาทรมานรับรู้เรื่องหมิ่นเค้าวของพ่อมากไปกว่านี้อีก “เธออยากได้อะไร หวังอะไรก็ไปบอกคนที่เขารู้สึกเสียใจเธอโน่น และไม่ว่าเขาจะให้เธอได้แค่ไหน นั่นก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับฉันและลูก ในเมื่อเธอเลือกจะเป็นของเล่นให้เขา ก็อย่าโทษคนอื่นในเรื่องโชควาสนา แต่งงโทษตัวเองที่พอใจจะเป็นแบบนี้”

“ปากดีไปเถอะ! ผู้คนเดียวยังเอาไม่อยู่อย่าร่ำมาสั่งสอนคนอย่างฉัน ถ้าที่บ้านมันมีข้าวให้กินอ้ม เขาจะมามาหาฉันทำไม แต่นี่คงเพราะทนนั่งปลาตายอย่างเธอไม่ไหวมากกว่า รู้ไหม อยู่กับฉันเขาพูดถึงเธออย่างไร เขาว่าเธอมันดีแต่กดหัวผิวให้ต่ำทำตัวเองให้สูง ก็แค่หวังลบปมด้อยทั้งนั้น ถ้าไม่เห็นแก่ลูก ปานนี้เขาเลิกกับเธอไปนานแล้ว แต่ก็ไม่ว่าเหวอกะ ทั้งแม่กับลูกสันดานพอๆ กันแบบนี้” สายตาชิงซังมองไปยังมินตรา กวาดมองตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าแล้วเบะปากเยาะเย้ย “โหงวเฮ้งอย่างเธอ ชาตินี้คงมีผู้ขายดีๆ ยอยากเอาไปทำเมียเหวอกะ แต่ถ้าเป็นเมียน้อยเมียเก็บพวกเสี้ยตถนหากลับ รายได้

อาจดีพอเลี้ยงดูแม่เธอตอนแก่ก็ได้”

มินตราโกรธจนแทบพุ่งเข้าไปบีบคออีกฝ่ายอยู่รอมร่อ หากไม่เพราะ
ลุ่มเสียงเย็นๆ ของอนงค์อร

“พูดจบแล้วใช่ไหม” อนงค์อรถาม สีหน้าเย็นชาจับใจ ดูเหมือนว่าคำพูด
สุดท้ายของโหมฉายจะสามารถทะเยอทะยานของอนงค์อรจนแตกร้าว
เพียงแต่เธอไม่ได้เห็นเร้าหรือกริตร้องอย่างที่ว่าจะได้เห็น ช้านันตาคุมปลาบ
ก็ทั้งน่ากลัวและทรงอำนาจจนคนมองซักร้อนๆ หนาวๆ “รู้ไหม การที่เธอ
อุตส่าห์ลดตัวลงไปเป็นที่ระบายความใคร่ให้สามีนั่น ยิ่งต้องขอบคุณ เพียงแต่
อยากเตือนให้เธอใช้สมองมากกว่านี้ คิดถึงอนาคต คิดถึงเกียรติความเป็น
ลูกผู้หญิงของตัวเองบ้าง ไม่ใช่วันๆ เอาแต่वादอ้าง ปลาบปลื้มนักหนาว่า
ตัวเองเก่งเรื่องแย่งผู้ชาย ใครได้ยินเข้าจะได้หัวเราะเยาะเอา ไม่ละอายตัวเอง
ก็อายแทนพ่อแม่ที่ทำให้เธอเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาบ้าง”

โหมฉายร้องกรีดราวกับโดนราดด้วยน้ำกรด คราวนี้เจ้าหล่อนถลา
เข้าไปหาอนงค์อร ตบหน้าอีกฝ่ายที่ไม่ทันได้ตั้งตัวเสียเต็มแรง ฝ่ามือกระทบ
เนื้อดังเผียะ! พร้อมกับชี้หน้าตะคอกด่าอย่างเกรี้ยวกราด

“มึงไม่รู้จักกู มึงอย่ามาสอนกู กูขอสาปแช่งให้มึงกับลูกมึงพินาศอีก!”

ไม่ทันขาดคำ บางอย่างก็พุ่งเข้ามาชนโหมฉายจนเซถอยหลัง พอเงยหน้า
ขึ้น ฝ่ามือที่หนักหน่วงไม่น้อยกว่ากันก็ตบมาที่แก้มของเธอดังฉาด โหมฉายเซ
เกือบล้ม ยกมือขึ้นกุมแก้มที่เจ็บชา พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นหญิงสาวอายุน้อยยืน
อยู่ตรงหน้า ใบหน้าแดงจัดด้วยความโกรธ หลังมือที่เถือค้างสะบัดตบแก้ม
อีกข้าง

“กล้าทำร้ายแม่ฉันระะ แก่ไม่ตายดีแน่!” พูดจบมินตราก็พุ่งเข้าไปใส่
โหมฉายที่กำลังตกตะลึง พอสองร่างล้มลงไปกับพื้น มินตราก็ลุกขึ้นคร่อม
ทั้งจิกทั้งตบไม่ยั้งมือ ไม่สนใจเสียงร้องห้ามตบถกตักใจของผู้เป็นแม่

นี่มันเวรกรรมอะไรของเขานอ...

อดิรุจได้แต่รำพึงกับตัวเองหลังจากศรัณย์เจ้านายของภรรยาโทร. ไป

หาที่ทำงาน บอกว่าภรรยากับลูกสาวเขามีปัญหาตอนนี้อยู่ที่โรงพัก หัวใจเขาถึงกับหล่นวูบ เมื่อคิดว่ามีเรื่องร้ายเกิดกับลูกเมีย แต่ครั้นนี้ไม่ได้อธิบายสาเหตุ บอกว่าไปถึงก็รู้เอง เขาจึงรีบไปยังสน. ที่อีกฝ่ายบอก พอไปถึงคนที่ถลาเข้ามาหาเขาเป็นคนแรกกลับไม่ใช่ใครอื่น โฉมฉายนั่นเอง ใบหน้าवलเต็มไปด้วยรอยแตกซ้า แก้มบวม ปากเฉ่ ส่วนลูกเมียนั้นนั่งหน้าสลดนไม่บาดเจ็บอะไร นอกจากสีหน้าบึ้งตึงที่ทำให้อดิรุจกลืนน้ำลายฝืดคอ

โฉมฉายฟ้องพลางร้องไห้สะอึกสะอื้น บอกว่าตั้งใจเข้าไปตกลงกับอนงค์ออร์ดีฯ แต่อีกฝ่ายไม่ฟัง พุดจาหาเรื่องดูถูกเหยียดหยามตนที่เป็นน้อย ส่วนลูกสาวก็ช่วยแม่ตบตีเธอจนหัวร้างข้างแตก แม้จะตกใจที่โฉมฉายทำอะไรโง่ๆ ด้วยการไปปรากฏตัวต่อหน้าภรรยา แต่เพราะสภาพที่เห็นว่าเป็นฝ่ายถูกกระทำมากกว่า ก็ทำให้ออดิรุจยอมสงสารเห็นใจ

“มีอะไรทำไมไม่พูดกันดีๆ หือ ทำไมถึงต้องลงไม้ลงมือกันแบบนี้ พ่อไม่คิดเลยนะว่าลูกสาวของพ่อจะเป็นพวกชอบใช้กำลัง ไร้เหตุผล”

แต่พอเขาออกตัวปกป้อง ลูกสาวก็เถียงคอบเป็นเอ็นกลับทันที

“แค่ต่อแหล่ไม่กี่คำ พ่อก็เชื่อมั่นแล้วหรือคะ แสดงว่าที่พ่อเอาน้ำนมมาเป็นนางบำเรอต่างๆ ที่แม่อยู่ทั้งหมดไม่ผิดใช่ไหม ปล่อยให้มันมาเหยียดหยามน้ำใจแม่ถึงที่ทำงาน ร้องปาวๆ ว่าเป็นเมียน้อยพ่อก็ไม่ผิดใช่ไหม แล้วที่สำคัญมันต่างหากที่ทำร้ายแม่ก่อน แทนที่จะถามสักคำพ่อกลับหลบลี้หนีตาเขื่อนอีก”

“ไม่จริงนะคะคุณรุจ คุณก็เห็น ลูกสาวคุณเกลียดโฉม ใส่ร้ายโฉม”

ก่อนที่ลูกสาวกับโฉมฉายจะมีเรื่องกันคาโรงพักอีก ออดิรุจจึงรีบตัดปัญหา แม้จะกระอักกระอ่วนใจเหลือกำลังเมื่อต้องเอ่ยถามภรรยาที่นั่งนิ่ง ไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่พอสบตาแดงก่ำ นี่เป็นครั้งแรกที่อดิรุจรู้ว่าตนสร้างความเจ็บช้ำให้ภรรยาแค่ไหน เขารู้สึกผิด แต่เพราะทิลูและกลัวเสียหน้ากลัวเมียจะหัวเราะเยาะที่เขามีปัญหาผู้หญิงดีที่สุดได้แค่นี้มานอนกก จึงวางท่าเย็นชา แสร้งเมินเฉยต่อความเจ็บปวดผิวดหวังของอนงค์ออร์

อนงค์ออร์ไม่ต้องการให้เรื่องยืดเยื้อยาวขยี้หน้าไปกว่านี้ แค่คนที่สำนักงาน

รู้เห็นหลายคนโดยเฉพาะศรัณย์ เธอก็อายแทบจะแทรกแผ่นดินหนีอยู่แล้ว แต่เพราะเห็นถึงความอาฆาตมาดร้ายของอีกฝ่าย อีกทั้งไม่ใช่ครั้งแรก เรื่องซากสุนัขนั้นก็คงเป็นฝีมือของแม่คนนี่ อนงค์อรจึงขอลงบันทึกประจำวันไว้ พร้อมเตือนโคมฉายว่าหากมาหาเรื่องตนกับลูกสาวอีก คราวนี้ให้รอหมายศาลได้เลย ส่วนสามีของเธอ อนงค์อรแทบไม่มองหน้า

มันเจ็บปวดเหลือเกินเมื่อเห็นต่อหน้าต่อตาว่าเขาแค่ผู้หญิงอื่นมากกว่า ลืมเลือนความรักความผูกพันที่เคยมี ลืมคู่ทุกข์คู่ยากที่เคยลำบากด้วยกันมา เพียงเพราะเธอตอบสนองความใคร่ให้เขาได้ไม่อึด อกคนเป็นเมียทั้งรวดราว ทั้งอ่อนล้าจนไม่อยากจะยุ่งอะไรอีก

๔

เมื่อกลับเข้าบ้านอดิรุจก็รู้ว่าอะไรอยู่ ตอนแรกเขาตั้งใจแค่พาโฉมฉายไปโรงพยาบาล ตรวจเช็คบาดแผลเสร็จจึงพาไปส่งบ้านที่เขาเป็นคนเช่าให้ แต่เพราะหญิงสาวเอาแต่ร้องให้ ตัดพ้อน้อยใจเขาต่างๆ นานา สุดท้ายอดิรุจจึงจำต้องอยู่เป็นเพื่อน กว่าหญิงสาวจะยอมปล่อยให้เขากลับบ้านก็เกือบเที่ยงคืนแล้ว พอเข้ามาในบ้าน คนแรกที่พบก็คือลูกสาวนั่งทอดกอดหน้าตาบึ้งตึงรออยู่ ส่วนนอณรงค์รองเข้านอนไปแล้ว

“เอ่อ...แม่ล่ะลูก”

ลูกสาวแส้มะตาดะไล้ไม่สนใจคำถาม

“มันท์ นี่พ่อพูดด้วยนะ”

“พ่ออยากรู้ก็หาเองสิคะ เมียตัวเองยังไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน จะมาถามมันท์ทำไม อ้อ สงสัยเมียที่บ้านมันของตาย ไม่ต้องเป็นห่วงเป็นใยจะอยู่ๆกินยังงี้ก็ได้กระมัง”

“ทำไมพูดกับพ่อแบบนี้ ไม่น่ารักเลย มีอะไรคุยกันดีๆ ทำไมต้องประชด”

“แล้วพ่อทำตัวดีๆ ให้น่าคุยด้วยไหมล่ะคะ แทนที่จะห่วงเมียตัวเองบ้าง พ่อกลับไปปกป้องนั่นนั่น ไหนพ่อบอกจะเลิกติดต่อกับมัน แต่ถึงขนาดกล้ามาหาเรื่องแม่ถึงที่ทำงาน แสดงว่าต้องมีคนให้ท้ายแน่ มันท์ผิดหวังจริงๆ

คิดว่าพ่อจะดีกว่าผู้ชายอื่น สุดท้ายก็ไม่ต่างกันเลย พ่อได้ของใหม่สาวกว่า
สดกว่าก็ลืมคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา มันท้อยากจะรู้แน่ ถ้าพ่อไม่มีอะไร
เลย แม่ก็ยังอยากจะได้อีกหรือเปล่า”

อดใจถึงกับพูดไม่ออก ทั้งอายทั้งเสียหน้า และนึกโทษภรรยาด้วย
มินตรากล่าวหาเขาให้ท้ายโฉมฉาย แต่ดูสิ อนาคตก็คงให้ท้ายลูกไว้มาก
ไม่แน่นคงไม่กล้าพูดกับเขาแบบนี้เช่นกัน

“มันที่ไม่มีเหตุผลเลย ไม่ฟังพ่อก็อะอะมะเท่งไล่” เขาเอ่ยอย่างน้อยใจ
“แม่คงพูดอะไรกรอกหูเข้าลิ้นทำ รั้ว อยู่ว่าแม่เขากำลังโกรธ คำพูดคนที่กำลัง
โมโหมันไม่ควรฟังหูไว้หูบ้าง”

มินตรากระแทกตะใบเล็บลงกับโต๊ะก่อนผุดลุกขึ้น จ้องมองบิดาด้วย
ความผิดหวัง แม่แต่ตอนนี้ก็ยังไม่มีการขอโทษหรือทำที่ใดที่ว่าสำนึกผิดสักนิด

ก่อนหน้านี้มินตราขอให้แม่เอาเรื่องให้ถึงที่สุด เอาให้ลาบจำ เป็นคดี
ตัวอย่างไปเลยสำหรับพวกไฟต๋อยอยากเป็นน้อยผัวชาวบ้าน ทั้งพยาน หลักฐาน
ทุกอย่างมีพร้อมทั้งหมด แต่แทนที่อนาคตจะสนใจกลับบอกให้เธอเลิกพูด
ทำให้มินตราเดือดดาลยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ไม่ได้ตั้งใจสักคน!

“นี่แม่จะยอมให้มันมาหยามแม่สักกี่ครั้งกันคะ แล้วครั้งนี้ไม่ใช่แค่
หยาม มันยังทำร้ายแม่ด้วย ยิ่งไงๆ ก็ยอมไม่ได้”

“จะไปโทษเขาฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกนี่ลูก เพราะคนของเราเองที่ไปยุ่งกับเขา
ก่อน”

“ถ้าแม่จะบอกว่าแม่หนักแค่หลงผิดไป งั้นมันก็บอกเลยว่าฟังไม่ขึ้น นั่งนั้น
รู้อยู่เต็มอกว่าพ่อมีครอบครัว แต่ก็ยังเข้ามายุ่ง ผู้หญิงดีๆ เขาไม่ระริกระรี้
อยากได้ผัวคนอื่นหรือคะแม่”

“แล้วมันจะให้แม่ทำยังไง ฟ้องหย่ากับพ่อไปเลยดีไหม”

เท่านั้นมินตราก็เป็นฝ่ายพูดอะไรไม่ออกบ้าง ได้แต่ถืออกักขัดใจ

“ฟ้องแค่นั้นนี่ก็ได้คะแม่”

“มันที่ไม่เห็นหรือ พ่อเขาให้ความสำคัญกับผู้หญิงคนนั้นแค่ไหน ยิ่งเรา
ไปทำร้ายเขา คิดหรือว่าพ่อจะนั่งดูตาย หากพ่อทนไม่ไหว มันก็คิดเอาเองว่ามี

โอกาสที่พ่อจะเลือกเราเท่าไร เลือกทางนั้นเท่าไร

ดังนั้นเมื่อพูดกับแม่ไม่ได้ผล สุดท้ายมินตราเลยมารอสะสางกับพ่ออยู่
นี่แหละ!

“แม่ไม่ได้พูดอะไรกับมันท์เลย แต่มันท์มีตา รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ไม่ใช่
เด็กสามขวบที่จะมาหลอกได้ นั่งนั่นมันมีอะไรหรือคะพอถึงได้ติดใจมันหนัก
แค่เช็ชท์เท่านั้นหรือ ถามจริงๆ เอะ ผู้ชายถ้าไม่มีเช็ชท์คือจะตายให้ได้ใช่ไหม”

“มันท์!” อติรุจหน้าแดงก่ำ “พูดอะไรออกมารู้ตัวหรือเปล่า!”

“ทำไมคะ” หญิงสาวเซิดหน้าไม่สน “มันท์อายุสี่สิบแล้วนะ สุขศึกษากับ
เพศศึกษามันท์เรียนมาค่ะ ทั้งสัตว์ทั้งมนุษย์สืบพันธุ์กันยังงั้นมันท์รู้คะ ทำไมคะ
เวลาทำไมอย่าแต่เวลาพูดอายุยังนหรือ”

“มันท์พูดจาไม่รู้เรื่อง” ผู้เป็นพ่อตัดบท “วันนี้พอเหนื่อย เอาไว้พรุ่งนี้
เราค่อยคุยกันเถอะ”

“แหม ทำไมจะยังไม่ได้ละคะ” สุ่มเสียงเธอยังแผ่ดร้อน “คงมีแต่พ่อนั่นแหละที่เหนื่อย คนอื่นเขาคงไม่รู้จักเหน็ดจกเหนื่อยที่ต้องมาเซ็ดมาล้างเรื่อง
คารวๆ ของพ่อหรือคะ”

“ยายมันท์!” คราวนี้ความอดทนของอติรุจหมดสิ้น แม้จะรักลูกสาว
เพียงใด แต่ศักดิ์ศรีในฐานะหัวหน้าครอบครัวก็ยังคงอยู่เหนือกว่า “ถ้าไม่รู้อะไร
หนูก็ควรสงบปากสงบคำเสีย หน้าที่ของตัวเองมีแค่รู้เรียนหนังสือ ไม่ใช่ยุ่ง
เรื่องของผู้ใหญ่”

“ทำไมจะยุ่งไม่ได้ ในเมื่อพ่อเป็นพ่อของมันท์ แม่ก็เป็นแม่ของมันท์
ตรงไหนคะที่ไม่ควรยุ่ง”

“จันทูรู้ไหม ตั้งแต่ก่อนหนูจะเกิดพ่อผ่านอะไรมาบ้าง พยายามแค่ไหน
เพื่อให้แม่กับหนูมีชีวิตสุขสบาย พ่อเคยบ่นไหม เคยอ้างบุญคุณไหม สิ่งที่พ่อ
ต้องการไม่มีอะไรเลยนอกจากเห็นหนูกับแม่มีความสุข เรื่องของโฉมฉาย พ่อ
ยอมรับว่าพ่อผิด ถ้าการเป็นพ่อที่ดีคือการต้องทนแบกรับทุกอย่าง พ่อจะไม่มี
แม้แต่โอกาสออกไปหาความสุขความสบายใจให้ตัวเองบ้างหรือ”

“ความสุขความสบายใจของพ่อ ก็คือตัณหาหาคะที่ไม่รู้จักพอหรือ” ยิ่ง

ไต่ยีนข้อแก้ตัว มินตราก็ยิ่งเดือดจัด เพราะเหนื่อยเลยออกไปมีเช็ชกับผู้หญิงมากหน้าหลายตานะหะรอ บ้าไปกันใหญ่แล้ว! “ดีนะะ ไว้อ้าแม่เมื่อพ่อมากๆ อยากมีผู้ชายคนอื่นบ้าง บ้านเราคงมีความสุขน่าดู มันท้องก็เบ้อเต็มที่ต้องดูพ่อแม่มีนตึงใส่กันทุกวี่ทุกวัน ถ้ามันท้องยากหาความสบายใจด้วยการออกไปหลับนอนกับผู้ชายข้างนอกบ้าง ก็ไม่ผิดสินะคะ ในเมื่อมีพ่อทำให้เห็นเป็นตัวอย่างแบบนี้”

“มินตรา!” อติรุจทวาดปัง! “หน้าที่ของหนูคือเรียนหนังสือ ทำอนาคตตัวเองให้ดี อย่าริทำตัวเหลวไหลเพียงแค่อยากประชดพอกับแม่ แล้วพ่อขอเตือนอีกครั้ง อย่ามาพูดจาวะรานประชดประชันใส่พ่อแบบนี้ พ่ออาจไม่ใช่พ่อที่ดี แต่ก็เลี้ยงหนูมาจนโต ให้ทุกอย่างที่หนูต้องการ ไว้หนูอยู่ได้ด้วยตัวเองไม่ได้แบบมือของเงินพ่อแม่ วันนั้นหนูอาจเข้าใจว่าพอกับแม่ลำบากแค่ไหน”

“อ้อ แค่นั้นสินะคะ เพราะยังหาเลี้ยงปากท้องตัวเองไม่ได้ ดังนั้นพ่อจะทำตัวเหลวแหลกยังงี้ก็ห้ามวิจารณ์ ก็ได้ค่ะ มันท้องเอง หลงคิดว่าขนาดแม่มันยังแยกออกว่าอันไหนกลืนขยะอันไหนกลืนปลาอย่าง ถ้าคนดีๆ กลับแยกไม่ได้ อยากคว่ำขยะเน่าๆ มากินก็ตามใจ!”

ฉับพลันฝ่ามือของอติรุจก็ตบลงมาที่แก้มซ้ายของมินตราอย่างจัง อาจไม่ได้แรงมากเพราะเหมือนเขาพลังมือเพียงอารมณ์ชั่ววูบที่ถูกเหยียดหยามเท่านั้น หลังจากสติกลับคืนมาใบหน้าของอติรุจก็ซีดเผือดด้วยความตกใจ

มินตราก็ไม่คาดคิดมาก่อน ตั้งแต่เกิดมาพ่อไม่เคยตบตีเธอแม้แต่ครั้งเดียว ซ้ำยังคอยปกป้องเธอด้วยซ้ำ หญิงสาวยกมือแตะแก้มตัวเอง หยดน้ำตาไหลเอ่อออกมาโดยไม่รู้ตัว

“พ่อขอโทษลูก พ่อไม่ได้ตั้งใจ” อติรุจลนลานรีบยื่นมือเข้าไปหา “คนดีพ่อขอโทษลูก พ่อขอโทษ”

มินตราไม่ฟัง หญิงสาวผละถอยหนี แล้ววิ่งขึ้นชั้นสองพอดีกับที่อนงค์อรกำลังลงมาจากบันไดและคงทันเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มินตราไม่สน เธอวิ่งผ่านแม่ไปอย่างรวดเร็ว น้ำตาไหลไม่ขาดสาย แม่จะคล้อยหลังไปแล้วแต่เสียงไต่เถียงของพอกับแม่อีกยังลอยตามมา

“นี่มันอะไรกันคุณลุง!”

“ผมไม่ได้ตั้งใจ เดี่ยวผมจะขึ้นไปคุยกับยายมันเอง”

“ไม่ ถ้าคุณจะพูดกับแกว่นนี้ คุณก็เลือกเอา จะออกจากบ้านไปหา
นางบำเรอของคุณ หรือไม่ก็ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น”

อดิรุจรู้ว่าตนเองไม่มีทางเลือก ไม่ใช่แค่เขาที่มีมินตราเป็นจุดอ่อน อนงค์อร
เองก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่เธอไม่ได้แสดงความรักต่อลูกในรูปแบบของการเอา
อกเอาใจ แต่หากมีอะไรที่กระทบจิตใจลูกสาว อนงค์ออร์ก็น่าจะกำบัง
ปกป้องแทนที่

“ผมคุยกับโฉมแล้ว เธอฝากขอโทษคุณ บอกว่าไม่ได้ตั้งใจ ผมเองก็
เสียใจ ผมไม่คิดว่าโฉมจะกล้า ผมสัญญาคุณอร ผมจะไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้
อีกซ้ำสอง” อดิรุจยังคงพยายามประนีประนอม แต่เมื่อภรรยาแย้งเอาแต่เงียบบ
ยกว่าวุ่นวายที่เขาไม่อาจปกปิดความรู้สึกสะเทือนใจได้เขาก็ยิ่งร้อนใจ “คุณอร
คุณอย่าเอาแต่เงียบบสิ”

“รู้ไหมคุณลุง สิ่งที่ผมอยากได้ยินที่สุด ไม่ใช่คำขอโทษ คุณจะขอโทษ
ฉันทำไม สัญญากับฉันไปทำไม ในเมื่อสุดท้ายคุณไม่คิดจะเลิกกับผู้หญิง
คนนั้น เอาคำขอโทษกับสัญญาของคุณคืนไปเถอะ แล้วยืนยันต่อหน้าฉัน
คำเดียว...คุณจะไม่กลับไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นอีกใช่ไหม”

คนเป็นสามีนั่งอึ้งพูดไม่ออก เขายอมรับว่าหลงใหลโฉมฉาย เจ้าหล่อน
คือความสดใหม่ที่เติมเต็มชีวิตแห้งเหี่ยวของเขา ไม่ใช่แค่ความใคร่ที่พร้อมจะ
สนองให้ แต่โฉมฉายนั้นซื่อซุ นับถือเขา ช่างเอาอกเอาใจ ซึ่งต่างกับเวลาที่อยู่
กับอนงค์อร เขามักรู้สึกเป็นรองเสมอ และบัดนี้ความรู้สึกที่ทั้งคู่มีต่อกันไม่ใช่
จะมาตัดขาดได้ในวันสองวัน

“มันไม่ยากแบบนี้หรอกนะคุณอร อีกอย่างเรื่องของโฉม คุณไม่เห็น
ต้องใส่ใจ อย่างไรเสียผมก็ยกย่องคุณเป็นหนึ่งในหนึ่งเสมอ และคุณจะอยู่ในฐานะ
เมียที่ถูกต้องตลอดไป ส่วนโฉมก็อยู่ในที่ของเธอ จะไม่มาระรานคุณอีก...”
คำพูดของเขาขาดหายไปเมื่อเห็นน้ำตาหยดแรกไหลผ่านแก้มของภรรยา เป็น
อีกครั้งที่อดิรุจเจ็บปวดจนในอกมันชาไปหมด วันนี้ช่างเป็นวันที่เลวร้ายสำหรับ

เขาเหลือเกิน นอกจากน้ำตาของลูกสาวแล้ว เขายังต้องมาเห็นน้ำตาของคนเป็นเมียอีก ลิบกว่าปีแล้วแม้จะมีปัญหากันบ่อยครั้ง แต่ไม่มีเลยสักครั้งที่องคร์จะร้องไห้ “โอ้ อัยยาร์องให้สิคุณอร เตี้ยยายมันท์มาเห็นก็หาว่าผมรังแกคุณอีก”

พอสามีคิดจะอำแขนปลอบ องคร์ก็รกลีบถอยห่าง เธอทนให้อ้อมแขนที่แผ่แผ่ให้ผู้หญิงอื่นมาแตะต้องไม่ได้

“สรุปว่าไม่ว่าอย่างไรคุณก็ยังเก็บแน่นไว้นะ”

“ผมก็บอกแล้ว จากนั้นไปก็แค่ต่างคนต่างอยู่ แต่ก่อนคุณก็รับได้ ไม่เห็นว่าจะไร ทำไมจู้ๆ ต้องมาบังคับให้ผมตัดใจ”

“นั่นเพราะแต่ก่อนฉันรู้ว่าตัวเองบกพร่อง ไม่พร้อมที่จะให้ความสุขกับคุณ” ยิ่งพูดแรงสะอื้นที่หลุดออกมาก็ยิ่งหนักหน่วง เมื่อนึกย้อนกลับไปที่สมน้ำหน้าตัวเองนัก ไม่ใช่เธอหรอกหรือที่เปิดโอกาสให้เขาไปมีคนอื่น “เพราะฉันบอกให้ตัวเองเข้าใจคุณ เข้าใจว่าผู้ชายต้องการอะไร เมื่อคุณขอฉันจึงต้องให้ แต่คุณรู้ไหม มันไม่ใช่หัวใจฉันจะไม่เจ็บไม่ปวด แต่เพราะเชื่อว่าเมื่อคุณพอ คุณก็จะกลับมา แต่มันไม่ใช่เลย คุณทำให้ผู้หญิงคนนั้นมีตัวตน และ मैंนั้นเพิ่งเข้ามาทางถามฐานะตัวเองจากฉัน ขอให้ฉันเป็นฝ่ายหย่าขาดกับคุณ เพราะที่คุณทนอยู่กับฉันก็เพราะลูก ทั้งๆ ที่หมดรักฉันไปนานแล้ว”

“เหลวไหลทั้งเพ ผมไม่เคยพูดแบบนี้”

“แล้วการกระทำของคุณตอนนี้ มันยังไม่ชัดเจนหรือ”

“พอเถอะคุณอร สุดท้ายมันก็วนอยู่แค่นี้ ไว้พรุ่งนี้เราค่อยคุยกัน ตอนนี้อย่าไปตู่ลูกก่อน”

อดิรุจเดินผ่านภรรยาที่มองตามเขาด้วยแวตาดัดดี หว้างไม่ทันก้าว ขึ้นบันไดชั้นแรก เขาก็เห็นว่าลูกสาวเดินย้อนกลับลงมาอีกครั้ง และยิ่งงุนงงเมื่อเห็นลูกสาวถือกระเป๋าเสื้อผ้าที่เหมือนจับทุกอย่างยัดใส่ลากๆ

“มันท์ นั่นลูกจะไปไหน” เขาริบบาม แต่ลูกสาวกลับแหวกตัวผ่านหน้าไม่ยอติ ทำให้องคร์ต้องรีบเข้าไปคว้าแขนรื้อบางไว้แทน

“มันท์ ดึกตื่นแล้วจะไปไหน”

“มันก็จะไปค้างกับรถลักพัก” หญิงสาวตอบเสียงห้วน น้ำตายังไม่แห้ง จากแก้มนวลเมื่อก้มลงหยิบรองเท้าผ้าใบจากชั้น

“แล้วทำไมต้องไปตึกๆ แบบนี้ ไว้พรุ่งนี้เช้าถ้าอยากไปแม่จะไปส่ง” เพราะรู้ว่าลูกสาวช่างประซดประชันแค่นี้ เธอจึงพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ “กลับขึ้นไปนอนเถอะ แม่ขอ”

“ใครจะไปชมตาหลับได้ละ ในเมื่อที่นั่นมันร้อนเป็นไฟเสียแบบนี้ มันก็ไม่อยากอยู่ แม่อยากอยู่ก็อยู่ไปเถอะ และไม่ต้องห่วง มันก็ไม่แตะรถของพ่อ กับแม่หรอก มันก็จะนั่งแท็กซี่ไป เงินเก็บพอมิ คงพออยู่ได้ไม่ลำบากหรอกค่ะ”

“ยายมันท์ ทำไมพูดกับแม่แบบนี้ วันนี้เราทำตัวไรเหตุผลและพาลเกินไปแล้วนะ” อติรุรีรับคว่ำกระเป๋าจากมือลูกสาว แม่ฝ่ายนั้นจะไม่ยอมปล่อยก็ตาม จากที่ตอนแรกตั้งใจจะปรับความเข้าใจ แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครฟังใครเสียแล้ว “กลับเข้าห้องไปซะ ถ้าไม่อยากเห็นหน้าพ่อ เดี่ยวพ่อจะไปเอง”

“มันท์ไม่บังอาจไล่พ่อหรอกค่ะ บ้านหลังนี้เป็นบ้านของพ่อนี่ ปล่อยค่ะ”

“ไม่ เห็นที่พ่อต้องอบรมเราเสียบ้าง ไม่งั้นนับวันจะยิ่งเกรไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง พ่อบอกให้กลับขึ้นไปนอนห้อง”

เท่านั้นมินตราก็ปล่อยมือจากกระเป๋า กระเป๋าเท้า ร้องกรี๊ดๆ ราวกับคนเสียสติ ไม่สนสีหน้าตกตะลึงของพ่อและแม่ที่ได้แต่ตัวแข็งที่ทำอะไรไม่ถูก

“อยากทำอะไรก็ตามใจ เพราะจากนี้ไปมันท์จะทำตามใจตัวเองเหมือนกัน!”

มินตราวิ่งออกจากบ้าน ไม่สนใจเสียงตะโกนเรียกร้อนรนตามหลัง ทันทียื่นออกมาถึงถนนหน้าหมู่บ้านก็พอดีกับแท็กซี่คันหนึ่งแล่นผ่านมาจอด หญิงสาวไม่รอถามคำถาม รีบเปิดประตูรถเข้าไปนั่งแล้วบอกให้ออกรถไปทันที จากกระจกมองหลังมินตราเห็นพ่อกับแม่ตามออกมาทัน แต่ทำได้เพียงมองตาม โดยไม่สามารถทำอะไรได้

“อ้าว แค่นี้คงพอนะ” โฉมฉายส่งเงินจำนวนหนึ่งให้ชายตรงหน้า อีกฝ่ายรับไปนับดูแล้วยิ้มกริ่มพอใจ แต่ไม่วายทกรอยซำที่เริ่มจะดีขึ้นเล็กน้อย

“ไหนได้ยินว่าไอ้เสี้ยนมันเลี้ยงดูตีนักหนา แล้วทำไมหน้าเหมือนเพิ่งไป
รองบาทาใครมาแบบนั้นล่ะจ๊ะโหม” คำพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน แต่นัยน์ตา
ดูแคลน ยิ่งทำให้หญิงสาวจนก็มองกลับอย่างเอารื่อง

“หุบปากเถอะพี่ไกร และครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ ฉันให้พี่
มากกว่านี้ไม่ไหวแล้ว ตอนนี้นั่นเองก็ลำบากเหมือนกัน ไม่งั้นฉันไม่ปากหน้า
มาหาพี่ถึงที่นี้หรอก”

“อย่าบอกนะว่าพอผิวใหม่มันไม่สนใจ ก็คิดถึงผิวเก่าอะหือ”

โหมฉายบัดมือที่ยื่นเข้ามาทันที แม้จะทำให้ชายหนุ่มไม่พอใจ แต่เธอก็
ไม่ปกปิดความรังเกียจเด็ดจันท์ ไกร देखกับเธอคบหากันตั้งแต่วัยรุ่น แต่
ใครจะคิดว่านั่นจะเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวง แต่ถึงชีวิตรกระหว่างเธอกับ
ไกร देखจะจบไปแล้ว ไอ้แมงดานี้ก็ยังไม่ยอมปล่อยเธอไปง่ายๆ ยังตามเกาะ
สับเลือดสับเนื้อเธอ โหมฉายไม่เคยคิดเลยว่าไอ้คนแบบนี้จะสร้างประโยชน์
อะไรให้ตัวเองได้ กระทั่งตอนนี้...

“สรุปว่าอยากให้พี่ช่วยเหมือนเดิมใช่ไหม พี่ก็เตือนแล้วถ้าอยากจับ
ไอ้เสี้ยนจริงๆ ก็ให้จัดการเมี้ยนมันให้เด็ดขาดไปเลย ถ้าครั้งก่อนงูแล้วมันไม่จำ
เดี่ยวพี่พาพวกไปกระหึบมันเลยดีไหม”

“ไม่ได้!” หญิงสาวรีบปฏิเสธ “นั่งเมี้ยนมันไม่ได้ร้ายกาจอะไรหรอก หรือ
ต่อให้คุณรูกหย่า มันก็คงไม่สน”

ที่โหมฉายมั่นใจก็เพราะตั้งแต่บุกไปหาณรงค์ธอร์ แม้จะถูกอดิรุจดำหนิ
ในความหุนหันพลันแล่น แต่เขาก็ยังติดต่อกับเธอสม่ำเสมอ ไม่มีทีท่าจะ
ตีตัวออกหากเหมือนก่อน อดิรุจค้ำที่ห้องของเธอ บ่นถึงปัญหาที่ภรรยาและ
ลูกสาวคอยแต่จ้องจับผิด แค่อ้าปากก็มีแต่คำพูดเหน็บแนมทิ่มแทง รวากับว่า
เขาไม่ใช่พ่อ ทำให้อดิรุจยังอยู่ไม่ติดบ้าน ดูๆ แล้วคงรอแคว่เมื่อไหร่ปัญหาที่
สะสมไว้จะปะทุเท่านั้นเอง

อันที่จริงโหมฉายจะนั่งอยู่เฉยๆ ปล่อยให้ความหึงหวงและหวาดระแวง
ทำลายน้องสองแม่ลูกนั้นก็ได้ แต่มันง่ายเกินไป อีกอย่างเธอแน่ใจแล้วว่าศัตรู
ที่แท้จริงไม่ใช่ธณรงค์ธอร์ แต่เป็นน้องลูกสาวตัวแสบนั้นต่างหาก ถึงวันหน้า

อดิรุจยอมหย่าร้างกับเมียจริง แต่ถ้ายังกระเตงเอาน้องเด็กตัวแสบนี้มาด้วย ชีวิตของเธอคงไม่มีวันสงบสุขแน่ ดังนั้นแทนที่จะปล่อยให้มันเป็นตัวมาร ก็สู้จัดการหักเขี้ยวเล็บมันเสียไม่ดีกว่าหรือ

“คนที่ฉันอยากให้พี่จัดการเป็นอีกคน” โฉมฉายเอ่ย

“ใคร” ไกรเดชเลิกคิ้วด้วยความสนใจ

“ลูกสาวคุณลุง นี่มันเป็นมารหัวใจฉันท้อเลื้อยเกิน อีกอย่างมันทำฉันไว้เจ็บแสบนัก หากไม่เอาคืนไม่เห็นมันพินาศไปต่อหน้า ฉันคงตายตาไม่หลับแน่”

คนฟังขบคิดครู่หนึ่งก่อนที่รอยยิ้มชั่วร้ายจะขยายกว้าง แน่นนอนว่าเขาจำได้ เพราะตอนที่โฉมฉายสั่งให้เขาข่มขืนเมียทนาย เขาแอบเข้าไปดูตลาดเลาบริเวณบ้าน เห็นว่ามีลูกสาวคนหนึ่งอยู่ด้วย ท่าทางคุณหนู ทั้งขาว ทั้งสวย รูปร่างอ่อนแอแบบบาง ตรงข้ามกับส่วนลัดที่เอิบอ้อมยวนตา เป็นผู้หญิงประเภทที่หาช่างถนอมอย่างเขาคงได้แต่มอง พออดีตคนรักเกริ่นมาแบบนี้ ไกรเดชก็รู้ทันทีว่าเรื่องไหว่วานคราวนี้คงสนุกถึงอกถึงใจไม่น้อย

“แหม จะให้พี่ฆ่ามันทั้งทีน่าเสียดาย”

“ใครบอกให้ฆ่ามันกัน” โฉมฉายเอ่ยอย่างอาฆาต “ฆ่ามันนะง่ายเกินไป โฉมฉายอยากให้มันยังมีชีวิตอยู่ อยู่กับความอภัยศอดสูเหมือนตายทั้งเป็นแบบนี้แหละดีกว่า!”

มินตราмаอยู่กับรชยาที่หอพักเกือบสองสัปดาห์แล้ว แรกๆ เธอไปมหาวิทยาลัยตามปกติ แต่พอเห็นว่าพ่อมารอดักพบ และพยายามโทร. มาเพื่อขอให้เธอกลับบ้าน หญิงสาวก็เริ่มไม่ใส่ใจจะไปเรียน ใจหนึ่งก็ตั้งใจที่พอยังเห็นตนสำคัญ ทั้งสากแก่ใจที่เห็นความร้อใจของพ่อ แต่...นั่นยังไม่มากพอที่จะทำให้เธอยอมกลับไปหรอก ตราบใดที่พอยังไม่ตัดขาดกับโฉมฉาย มินตราก็ไม่คิดจะกลับ หลายครั้งที่พ่อโทร. มาหา ขอร้องให้เธอกลับ พอมินตราเย็นคำขาดออกไป พ่อก็มักจะอึกอักไม่ยอมตอบตกลง สุดท้ายหญิงสาวจึงตั้งหน้าตั้งตาประชดประชันต่อไป

“นี่แกคิดจะอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหนเนี่ย” นานๆ ที่รัชชาก็ยังต้องเตือนสติเพื่อนบ้าง “มีอะไรฉันว่าค่อยๆ ค่อยกันดีกว่า แกนะมันดีแต่ใช้อารมณ์ คิดแต่ว่าตัวเองถูก แต่เรื่องครั้งนี้ฉันขอไม่เข้าข้างเด็ดขาด”

“อะไรกัน นี่รัชจะหักหลังฉันใช่ไหม” หญิงสาวตะขิงตะบอนใส

“ฉันว่าที่คุณลงพุดก็ถูกนะ บางอย่างให้ผู้ใหญ่เขาตกลงกันเถอะ ที่เขาไม่อยากให้เข้าไปยุ่ง ก็เพราะผู้ใหญ่กับเด็กนะวิธีคิดและวุฒิภาวะไม่เหมือนกัน บางอย่างที่เรายอมไม่ได้เด็ดขาด แต่ผู้ใหญ่คุยกันแล้วเขาอาจไม่ติดใจ ยอมๆ กันได้”

“ไม่เอาไม่ยอมฟัง! อ้อ เบื่อฉันเลยคิดจะไล่ให้ไหมล่ะ”

“ไม่ได้ไล่ แกอยากอยู่ที่นี้นานแค่ไหนก็อยู่ไป แต่ทำแบบนี้นั้นหนีปัญหาแล้วดูแกสิ มหาลัยก็ไม่ไป ยายมันท์เอ๊ย ชีวิตมันไม่ง่าย แต่มันก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรหรอกนะ แต่ละคนก็มีหน้าที่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ แต่ดูแกตอนนี้สิ แกไม่เอาอะไรเลยนอกจากเรียกให้คนอื่นมาสนองความพอใจของแก ฉันว่าพอเถอะ กลับบ้านกลับช่องไปปรับความเข้าใจกับคุณลุงคุณป้าซะ ถ้าสุดท้ายแล้วอะไรที่มันยึดไม่ได้จริงๆ ก็ปล่อยๆ มันไปเหอะ”

ถึงจะยอมรับว่าที่รัชชาพุดมาก็มีส่วนถูก แต่คนที่ถูกเลี้ยงมาอย่างตามใจ อยากได้อะไรต้องได้ อยากให้เป็นอย่างไรแค่ชั่วนี้ก็ต้องเป็นแบบนั้น สมใจทันที่มีหรือจะยอม และยังเมื่ออดีตเริ่มอ่อนใจที่จะตามตัวลูกสาวกลับบ้าน การติดต่อจึงห่างหายไป มีแต่ونغค์ออร์ที่ติดต่อบ้าง นำกระเป๋าสีเสื้อผ้าและของใช้จำเป็นมาให้ แต่ไม่มีใครรบเร้าให้เธอกลับบ้านอีก มินตราที่ยิ่งขุ่นเคือง หญิงสาวเริ่มออกเที่ยวเตร่ แต่ก่อนกันต์รัชชากวนไปไหนเธอมักจะบ้ายเบี่ยง แต่ตอนนี้ไม่ว่าชายหนุ่มจะชักชวนไปที่ใด มินตราที่พร้อมเสมออย่างน้อยการได้อยู่กับคนที่ให้ความสนใจ และเฝ้าเอาอกเอาใจก็ดีกว่ากลับไปอยู่กับคนที่ไม่สนใจใยดีตัวเอง

“ป้าซื้อคอนโดให้พี่สาวพี่ แต่ตอนนี้เจ้ไปเรียนต่อต่างประเทศ ที่นั่นเลยไม่มีคอนอยู่ ถ้าอยู่กับเพื่อนแล้วไม่สะดวก ยังไงไปพักที่คอนโดพี่สาวพี่ก่อนก็ได้เนะ” ชายหนุ่มเอ่ยแทรกเสียงเพลงภายในคลับที่ชวนมินตรามานั่งดื่ม

แม้แก่อ้วนท้วมตัวใหญ่บริเวณที่จัดให้แขกวีไอพินชั้นสองจะกว้างขวาง แต่ร่างแกร่งกลับบังใจยับเข้าห้วงบอบบางจนแนบชิด ท่อนแขนอีกข้างพาดอยู่เหนือพนักโซฟา คอยลูบไล้ไหล่นวลเนียน หากเป็นเมื่อก่อนมินตราคงไม่ยอมให้เขาใกล้ชิดหรือฉวยโอกาส แต่ตอนนี้ในหัวเธอมีอะไรให้คิดมากมายเกินกว่าจะสนใจอย่างอื่น

“อันที่จริงมันท์ที่กำลังมองๆ หอพักอยู่เหมือนกัน แต่คงไม่รบกวนพี่กันต์”

“รบกวนรบกวนอะไรกัน” หนุ่มหล่อเอ่ยอย่างใจป้ำ “ไม่ใช่คนอื่นคนไกลเสียหน่อย หรือถ้าคิดว่าไกลไป บ้านพี่ก็ยังมีรถหลายคัน ว่างๆ มันท์จะเอาไปขับก็ได้ ป๊าพี่ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว”

มินตรายิ้มมุมปาก แบบนี้เองสินะที่ทำให้ผู้หญิงบางคนห่มเททุกอย่างเพื่อจะให้ได้ผู้ชายรายๆ มาเลี้ยงดู เพราะไม่ว่าจะเอ่ยปากขออะไรก็ได้มาง่ายๆ ไม่ต้องลำบากลำบาก ไม่ต้องใช้สมองคิดอะไรให้ยุ่งยาก ก็แค่เอาอกเอาใจออกเซาะจนละาะ ใช้ร่างกายเข้าแลก ไม่ว่าจะเงินทอง ความสุขความสบายก็เรียงหน้าเข้ามาให้กอบโกย แต่ตัวผู้ชายเองก็ไม่ได้โง่ หนุ่มๆ ที่เข้ามาจีบเธอส่วนใหญ่ เมื่อลงทุนก็มักจะหวังกำไรกันทั้งนั้น กันต์เธอเองก็ไม่ต่างกัน

“พี่กันต์ไม่กลัวว่าลงทุนกับมันท์มากๆ แล้วมันท์จะชิงหนีหรือ”

“น้องมันท์พูดอะไรแบบนั้น”

“พนันกันใหม่ละคะ” นัยน์ตาคู่สวยปรายมอง “ที่พี่กันต์ตามใจมันท์ ก็เพราะอยากสร้างข้อแม้ที่จะเรียกร้องอะไรตอบแทนเหมือนกัน แล้วถ้าพี่รู้ว่าพี่จะไม่ได้อะไรจากมันท์เลย พี่ยังจะคบกับมันท์อีกไหม” มินตรายิ้มขณะที่ชายหนุ่มสีหน้าเปลี่ยนเป็นหนึ่งจึง ริมฝีปากปิดแน่น พอเขาไม่พูดอะไรเธอก็เอ่ยต่อไปอย่างไม่เจازงว่าพูดกับใคร “ผู้ชายก็เหมือนๆ กันหมด ผู้หญิงที่เอาไว้นองต้นหากับผู้หญิงที่เอาไว้เป็นแม่ของลูก ยังไงก็ไม่มีทางเป็นคนเดียวกัน ตัวเองออกไปมั่วข้างนอก แต่ถึงเวลากลับมาร้องหาสาวบริสุทธิ์ ตัวเองนอนกับใครมาก็คนเามาอดอ้างเห็นเป็นเรื่องน่าภูมิใจ แต่พอรู้ว่าผู้หญิงผ่านอะไรมาไม่ต่างกัน กลับประณามว่าเป็นหญิงแพศยา แฮ่ โลกนี้มันไม่ยุติธรรมจริงๆ”

“วันนี้มันท์พูดอะไรแปลกๆ ก็ไม่รู้ ไม่น่าฟังเลย”

พอชายหนุ่มชักเริ่มไม่สบอารมณ์ มินตราก็รีบยิ้มหวานเอาไว้

“มันท์ก็พูดไปแบบนั้นแหละค่ะ อย่าหงุดหงิดนะคะคนดี” พอเธอเริ่มเอากใจด้วยการยกแก้วเครื่องดื่มจตรึมฝึปากเขา คลอเคลียไม่ต่างกับลูกแมว ขยับเข้าหาจนรีรยวหทั้งสองแทบเกยอยู่บนต้นขาแกร่ง กันต์ธรจึงค่อยกลับมาอ้อมอ้อมปราครยกับเธอดังเดิม...เฮ้อ พวกผู้ชาย เหมือนกันหมดจริงจริง

กันต์ธรกระดิกนิ้วสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม มินตราเองก็ปล่อยให้ตัวเองดื่มมากกว่าที่เคยเช่นกัน ระหว่างที่พนักงานถือถาดเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ มินตรามองผ่านไปยังโต๊ะที่อยู่ถัดไป เห็นแขกเพียงคนเดียวนั่งอยู่ตรงนั้น แต่ออกจะเป็นภาพแปลกประหลาดสำหรับที่นี่จนทำให้เธอต้องมอดมอดกว่าปกติ มินตรามองอีกฝ่ายไม่ถนัด แต่เห็นว่าเขาเป็นชายฉกรรจ์ตัวใหญ่ ไหล่กว้าง แขนเสื้อที่ถูกพับขึ้นสูงถึงศอกเผยให้เห็นลำแขนใหญ่กำยำแบบคนใช้แรงงาน

ที่นี่ถือว่าเป็นคลับมีระดับแห่งหนึ่ง ค่าบริการต่างๆ จึงสูงตามไปด้วย และคนที่สามารถเข้าไปยัดครองโต๊ะวิไอพีได้คงไม่ใช่คนระดับใช้แรงงานหาเข้ากินค่าแ่งๆ จังหวะที่ท่อนแขนของเขายกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบ มินตราเห็นดวงตาเป็นประกายคมปลามองมาและสบตากับเธอเข้าพอดี อะไรบางอย่างในดวงตาคู่นั้นทำให้ขนอ่อนหลังท้ายหอยของเธอลุกชัน แทบไม่ได้ฟังว่ากันต์ธรพูดอะไร กระทั่งมีเสียงผู้ชายจากที่ไหนไม่รู้ตะโกนเรียกชื่อเธอดังลั่น

“มันท์!”

หญิงสาวสะดุ้งโหยง ถอนสายตาดจากชายคนนั้น พอหันกลับมาเลื่อดในตัวของเธอก็ราวกับถูกแซ่แซ้ง เมื่อเห็นชายวัยกลางคนกำลังเดินขึ้นบันไดที่เชื่อมสู่ชั้นสอง ใบหน้าของเขาบูดบึ้งเครียดคล้ำเมื่อตรงเข้ามาหา มินตราถึงกับละล้าละลักไม่เป็นคำ

“พ่อ”